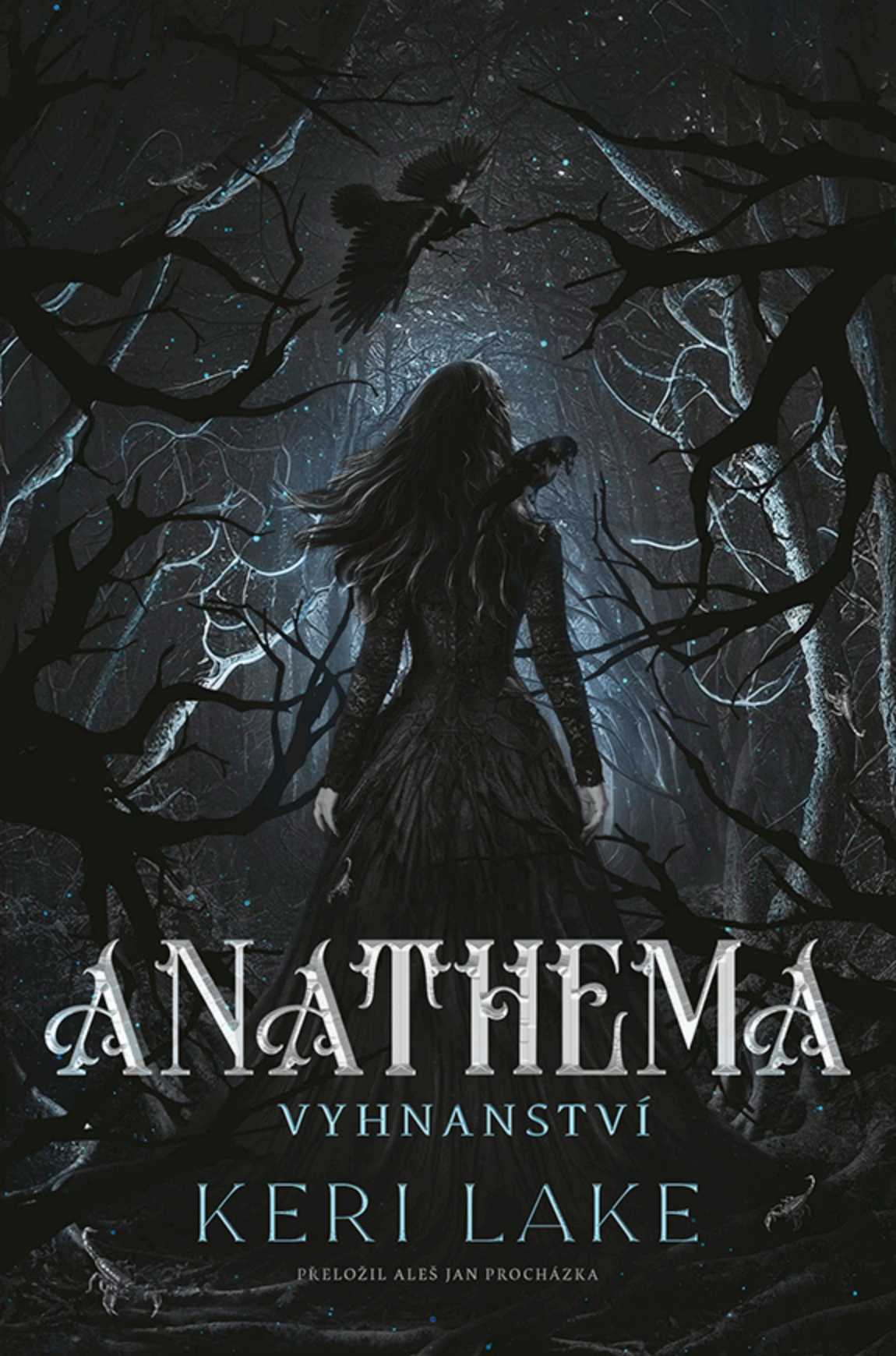
ANATHEMA
VYHNANSTVÍ
KERI LAKE
PŘELOŽIL ALEŠ JAN PROCHÁZKA

ANATHEMA

VYHNANSTVÍ

Copyright © 2025. ANATHEMA by Keri Lake

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Aleš Jan Procházka, 2026
Cover © Okay Creations, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8805-7 (pdf)

KERI LAKE

ANATHEMA

VYHNANSTVÍ

NENASYTNÝ LES

KNIHA PRVNÍ

přeložil
Aleš Jan Procházka

Red

Tuto knihu věnuji všem, kdo si připadají ztracení v temném, nehostinném lese. Nechte se vést magií vyvěrající z kořenů stromů.

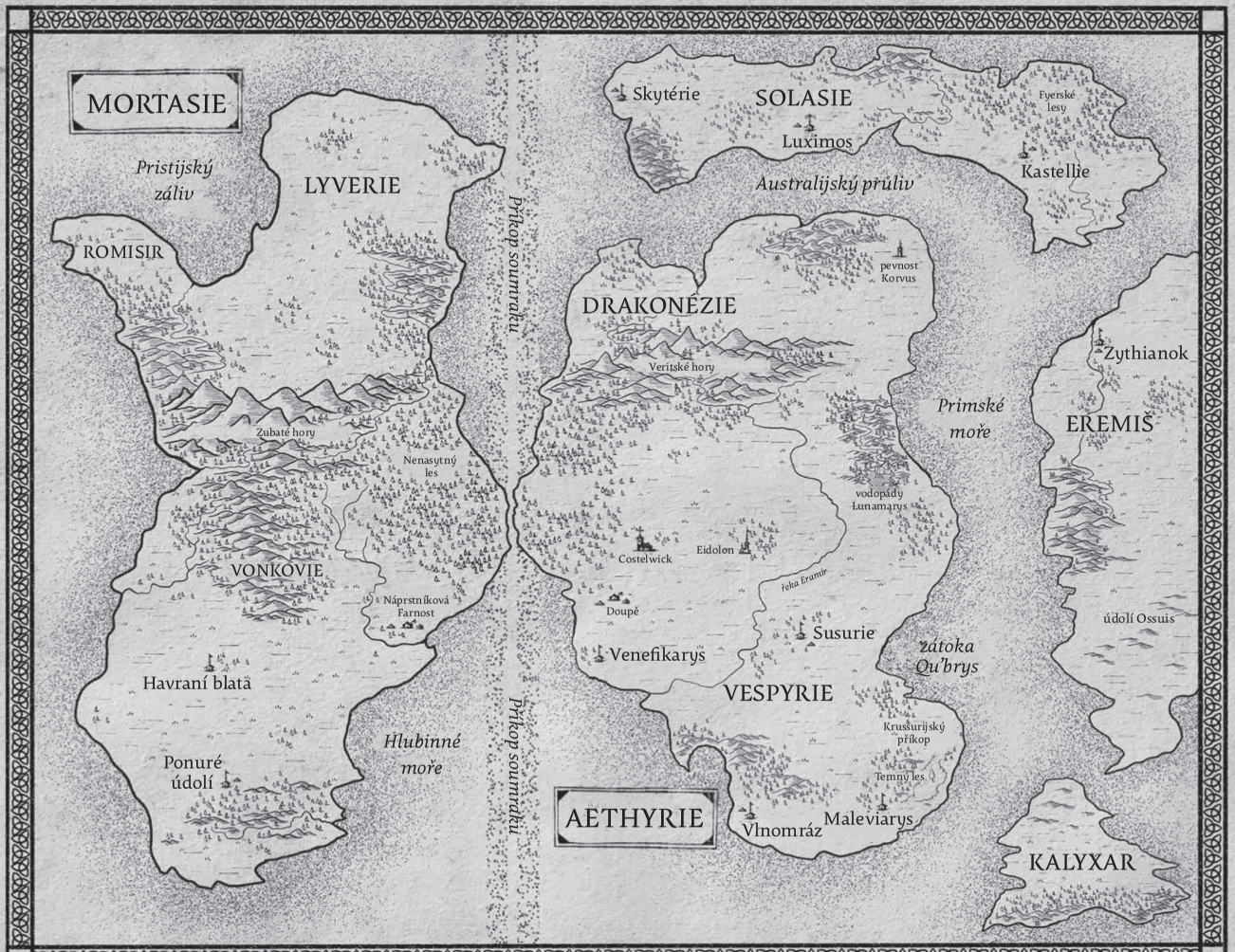

Noctus Cartography

Cartographer Joshua Hoskins

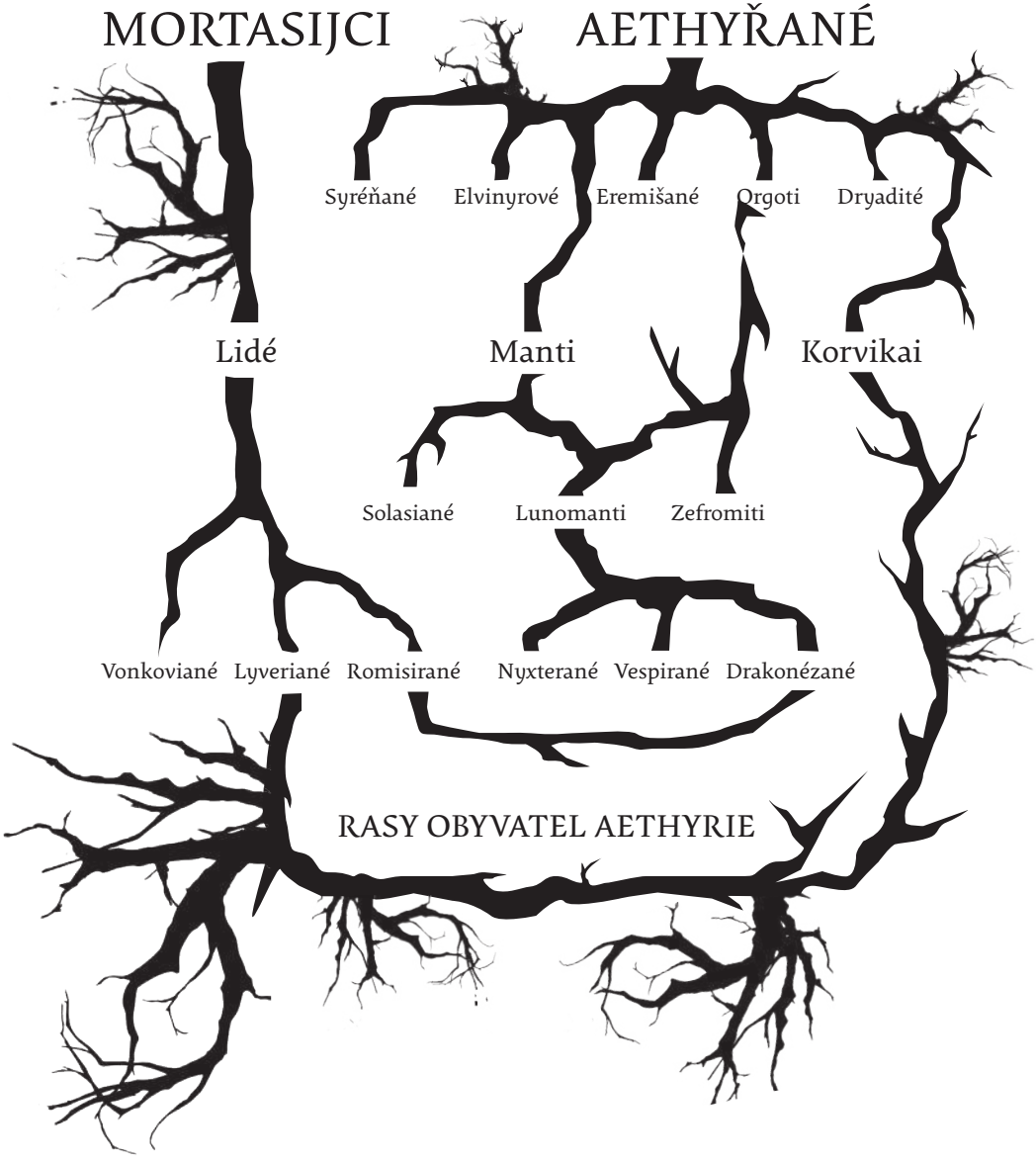
MORTASIJCI
AETHYŘANÉ
Syréňané
Elvinyrové
Eremišané
Orgoti
Dryadité
Lidé
Manti
Korvikai
Solasiané
Lunomanti
Zefromiti
Vonkoviané
Lyveriané
Romisirané
Nyxterané
Vespirané
Drakonézané
RASY OBYVATEL AETHYRIE

RASY OBYVATEL AETHYRIE

Korvikai – Prastarý smrtelný národ, jenž byl zcela vyhlazen. Uctíval bohyni smrti; říká se o nich, že byli následníky Korvugonů. Pochází ze severních oblastí Nyxteru.
Vlastnosti: Tmavé vlasy, světle snědá pleť, smrtelní.

Dryadité – Rasa Aethyřanů přebývající v lesích, která na sebe občas bere podobu stromů; mimořádně inteligentní a cenění pro své znalosti. Pokládají se za předky mantů a původně pocházejí z východní Vespyrie.
Vlastnosti: Drsná kůže připomínající kůru či kořeny stromů, parohy vyhlížející jako větve, schopnost ovládat živly.

Elvynirové – Praktikují magii za pomoci Nexumidy; mimořádně inteligentní rasa, jejíž příslušníci často slouží jako královští rádci. Původně pochází z ostrova Kalyxar, kde vládne věčná zima.
Vlastnosti: Tmavá či tmavě snědá kůže, bílé vlasy (někteří však mívají rusé vlasy a bledou pleť), špičaté uši.

Eremišané – Obyvatelé pouštních stepí Eremiše; mimořádně schopní válečníci, ovládají magii písku a ohně.
Vlastnosti: Tmavé vlasy, šupinatá kůže, která umí nabýt barvu písku, vínově rudé oči.

Lunomanti – Manti, jejichž vrozená magie čerpá sílu z měsíců; původně pocházejí z Nyxteru, Drakonézie a Vespyrie.
Vlastnosti: Tmavé nebo stříbřité vlasy, světlá nebo stříbřitá pleť, oči modré či zlatavé.

Manti/mantové – Nesmrtelný lidský národ vládnoucí magií krve.

Orgoti – Rasa obrů proslulá násilnými sklony; nevládne magií, ale disponuje mimořádnou fyzickou silou. Pochází ze Severní Solasie a Maleviarydy v jižní Vespyrii.

Vlastnosti: Svalnatí humanoidi se zelenou či modrou pletí, někteří mají ostré kly a špičaté uši.

Solasiané – Manti, jejichž magie krve čerpá sílu ze slunce; pochází ze Solasie, pravděpodobně jde o první nesmrtelné manty.
Vlastnosti: Světle snědá pleť, světlé vlasy, modré oči.

Syréňané – Mořští tvorové, mají dlouhé ocasy s černými šupinami a ploutve. Oplývají čarokrásným vzhledem, ale zároveň i krutostí a jsou nebezpeční, protože našli zálibu v mase mantů. Obývají chladné hlubiny Primského moře; někteří mořeplavci je však prý zahlédli i v Hlubinném moři.

Zefromité – Míšenci mantů a Orgotů; mívají agresivní a soutěživou náturu; Orgoti se jich straní.
Vlastnosti: Připomínají spíše manty než Orgoty, ale bývají svalnatější, ač někteří z nich mohou vypadat jako štíhlejší Orgoti.

SLOVNÍČEK

Agallías – elixír, původně vyvinutý jako prášek na spaní, jeho vedlejším účinkem je zvýšení libida

Aura – zbytková magie, podle níž je možné rozpoznat totožnost manta

Azurmadín – nerost vyskytující se v jeskyních Zubatých hor, vydává namodralou záři

Obřad dospělosti – rituál, po jehož absolvování se z mladých dívek stávají dospělé ženy

Bellatryx – klan válečnic, jde o míšenky Solasianů a Zefromitů

Deimosi – stíny obav, které po sobě ve světě živých zanechali umírající

Demutomancie – magie manipulující krví; jde o přísně zakázanou praktiku

Drakon – beznohý plaz bez křídel

Duokulos – změna barvy duhovky v důsledku zranění

Duševní pouta – moc, díky níž je možné uvěznit jiné osoby v kaligoryi

Ebenový oheň – živel, jímž vládli bohové; vzniká v srdci Aethyrie

Fervenzí – silný alkoholický nápoj

Forensykaris – mant specializující se na vyšetřování vražd a studium aury

Fragor – kámen, který při použití správného zaklínadla exploduje a roztříští se na kusy

Glyf – symbol označující druh vrozené magie; vypadá jako jizva na dlani

Golvyn – drobní tvorové, připomínající křížence lidí a hlodavců; často přebývají ve zdech hradů

Gumostráz– bylina s pálivou chutí, využívaná k uvolnění svalstva

Inicios – obřad prováděný královskou rodinou, jímž se zahajují oslavy; slouží jako požehnání

Jantarová výheň – mimořádně nebezpečný rituál, jehož cílem je ovládnutí ebenového ohně; v osobách, které prošly Vzestupem, může způsobit mutace, zatím byl úspěšně vykonán pouze jednou

Kaligorya – nejzazší, nejtemnější kouty mysli

Kaligos – ještěr, z jehož vydělané kůže se vyrábí oděvy

Kamyk – spodní prádlo sahající těsně pod zadek

Kantafel – zaklínadlo umožňující průchod Příkopem soumraku (o jehož existenci ví jen několik málo osob)

Karnifikan – mant, který zkonzumoval příliš mnoho vivikantu a začal mít sklony ke krutosti

Katalys – noční tvor přebývající v lesích; vypadá jako kříženec kočky a jestřába

Kelcig – platidlo, stříbrná mince

Kelestrie – agresivní hmyz připomínající světlušky; má však tvář podobnou lidské

Konkláve mágů – společnost sdružující nejmocnější mágy; slouží jako královští rádci

Korvugon – druh ještěra příbuzný drakonům; plaz se čtyřma nohama, zobákem a křídly, umí chrlit stříbrné plameny

Koryn – velký šupinatý ještěr obývající vodní příkopy a řeky

Kyvadrys – zvíře s dlouhým chobotem, avšak podstatně menší než slon

Letalis – vrah ve službách krále, jeho identita často bývá tajená

Liro – platidlo, černá mince, má větší hodnotu než kelcig

Lunamiska – moje malá měsíční čarodějka

Magomachia – bojová technika, zahrnující využití run a vrozené magie

Malevol – démonický přízrak

Malupetros – zlatý kámen; když je někomu předán jako dar, přivolá obdarovanému neštěstí

Mandraskor – tonikum se silnými halucinogenními účinky, připravované z černé mandragory a plané skořice

Mimivran – ptáci, vyšlechtění Konkláve mágů, sloužící jako špehové; zapamatují si vše, co zaslechnou

Morumbule – sladká bobule, rostoucí na popínavé dřevině, z níž se vyrábí víno; z jejích listů se vyrábí olej, o němž se říká, že zahání zlé duchy, její květy obsahují prudký jed, podobný jedu rulíku zlomocného

Nekrot – sběrač mrtvol

Nektardeium – nektar bohů, silný destilát

Nexumis – schopnost ovládat glyfy i bez vrozených magických schopností; využívají ji Elvynirové

Nilivirové – manti, kteří kvůli nedostatku vivikantu přišli o vrozené magické schopnosti

Nilkéfi – silné sérum pravdy, lhářům působí záchvaty nevolnosti

Orgofág – lesní démon, prahnoucí po lidském mase

Pálení krve – praktika, při níž se jazyk posype paraskonem, následně se kůže oběti nařízne a ranka se olízne; působí celkovou paralýzu organismu

Palič – osoba praktikující pálení krve

Paraskon – jed, který při aplikaci do krevního řečiště působí celkovou paralýzu organismu

Pázac – kořenová zelenina, chutí připomíná hlízy brambor

Pederast – osoba zneužívající děti; může jít i o zneužívání sexuální

Pneumy – drobní tvorové připomínající skřítky, přebývají v lesích; mají lidské tváře, hubená těla, jsou mimořádně agresivní a útočí v hejnech

Prilunární svit – světlo vydávané měsícem, v jehož svitu rostou plodiny přizpůsobené měsíčnímu záření; dodává sílu Lunomantům

Prododža – obranná forma vrozené magie, obvykle se zjevuje v podobě zvířete

Primyrie – prastará řeč bohů, dnes jí mluví jen někteří z Vespiranů

Prostupování – schopnost umožňující pohyb skrze zdi i na otevřených prostranstvích

Přesleni – děti zrozené ze svazku nilivirů; nemají žádné vrozené magické schopnosti a jsou neplodné

Příkop soumraku – zaklínadlo seslané za pomoci septomiru, oddělující Mortasii od Aethyrie

Purpurové neštovice – silně nakažlivá choroba, působí na kůži ošklivé vředy

Pyromág – mant specializující se na ovládání ohnivé magie

Quint – platidlo, červená mince, má menší hodnotu než kelcig

Reipiuza'medž et reipellá'medž – ve volném překladu *vezmi si mě a zmocni se mě*

Saň – čtyřnohý plaz bez křídel
Septomir – mocné žezlo, jímž byl kdysi vytvořen Příkop soumraku; čerpá sílu z krve sedmi národů
Serotonika – jedy, zhusta vyráběné zločinci v nelegálních laboratořích
Srdce Aethyrie – střed Aethyrie, tisíce mil pod povrchem země, kde černé plameny hoří nejsilněji
Urození – bohatá aethyrijská šlechta
Venetoxská ocel – odolný kov, údajně pocházející z Nethyrie
Veniska – aethyrijské slovo označující smrtelné čarodějnice, vládnoucí magií
Vichasis – kořen, podávaný dětem před spaním, aby jim pomohl usnout
Vivikantem – nerost těžený z žil, který je potřebný pro provádění magie krve; bez něj její moc slábne
Vzestup – fáze života, zhruba odpovídající pubertě, v níž se u mantů začínají projevovat vrozené magické schopnosti
Škapulíř – sáček naplněný sušenými bylinkami, má odhánět noční můry a zlé duchy
Vrběnky – mortasijský termín pro pneumy
Ženchvěn – silné afrodiziakum
Žíla – hluboké průrvy naplněné lávou, z níž stoupají černé plameny

GLYFY

Aeryz – pomsta vichrů; znamení využívající sílu větru ke sražení nepřátel k zemi

Erigoris – umožňuje levitování předmětů pouhou silou mysli

Evanidus – poskytuje schopnost zmizet v oblaku černého dýmu; jeho uživatelé jsou pouhým okem neviditelní

Propulsir – ochranné znamení proti čtení myšlenek

Osflagel – kostilam; jedinou ranou dokáže působit zlomeniny

BOHOVÉ AETHYRIE

Deimos – smrtelník, z nějž se stal bůh chaosu a ohně
Medžakai – bůh alchymie a nesmrtelnosti
Morsana – bohyně smrti
Pestilios – bůh chorob a hladomoru
Vivaria – bohyně plodnosti

Drahý čtenáři,

Pokud jsi ještě žádnou z mých knih nečetl, chtěla bych ti poděkovat za to, že ses rozhodl dát šanci mé první výpravě do hájemství gotické fantasy. Mým cílem je dopřát čtenářům knihu, kterou si opravdu užijí. Proto bych chtěla nastínit, co v této knize najdeš.

Zápletky mých knih bývají často komplexní a mnohovrstevné, a přestože romantika je jednou z mnoha přísad, které do příběhu vplétám, v tomto případě není jeho středobodem. Pokud ti záleží především na ní, bezpochyby se jí dočkáš, ale půjde o vztahy, které se rozvíjí jen pomalu. Než společně dorazíme k vrcholu příběhu, čeká nás celá řada stránek nabitá takřka nesnesitelným napětím. Vezmi to, prosím, v potaz, než vkročíš do tohoto světa.

A navíc bych tě ráda upozornila, že…

Tato kniha obsahuje celou řadu výjevů, které mohou být pro citlivější čtenáře nevhodné. Podrobnější upozornění týkající se citlivých témat by mohla částečně odhalit děj. Proto jsou uvedeny k nahlédnutí na konci knihy, na str. 589.

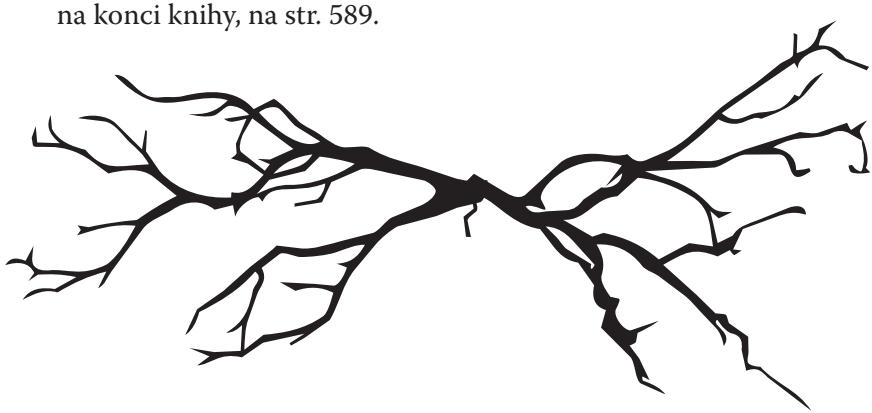

PROLOG

Před dvěma sty a jedenácti lety...

Lady Rydainnová kráčela k řeřavé žíle v propasti, z níž ještě před několika dny šlehaly černé plameny, a k prsům si tiskla svého malého syna. Oba měsíce na obloze stály téměř v zákrytu; pod jejich paprsky ztuhla fialová láva na kámen, v němž jen místy zlověstně probleskovaly plameny. Bylo skoro na čase stále žhnoucí vyvřelinu vytěžit, nicméně kvůli tomu sem dnes nezavítali.

Byli tu kvůli plamenům.

Stráže, jež žílu za normálních okolností chránily před zloději, byly sežehnuté na popel, který vítr rozfoukal do všech stran. Spálily je plameny tak žhavé, že jejich žár cítila na osmdesát stop daleko. *Ebenový oheň.* Prastarý živel, dar od bohů, vykovaný před eony věků ve žhavém srdci Aethyrie. Jediný dotek jeho plamenů dokázal proměnit svaly v popel a krev v kamení.

Přišla sem, aby mu obětovala svého druhorozeného syna Zevandera.

Ne že by snad měla na vybranou. Kdyby tím mohla Zevandera jeho strašlivého osudu ušetřit, bez váhání by se do propasti vrhla sama. Naneštěstí však její zoufalá protinabídka mága, který za své služby vyžadoval takto vysokou cenu, nijak neobměkčila. Chtěl jen jejího nejmladšího syna, o ni zájem neměl.

Přemohla se a pohlédla na tu temnou, zvrácenou bytost, jež stála vedle jejího staršího syna a manžela a bedlivě sledovala, jak se krůček po krůčku blíží ke hraně žíly. Na muže, který měl pověst nejnebezpečnějšího mága v celé Aethyrii. Byl jedním z mála tvorů, jimž se podařilo

ovládnout nevypočitatelný ebenový oheň a zkrotit jeho smrtící, nadpozemskou moc. Kdysi býval nejvyšším královským arcimágem a členem Konkláve mágů, ale byl z něj propuštěn pro podezření, že praktikoval přísně zakázanou demutomancii.

Kadavros. Už jen z jeho jména jí běhal mráz po zádech.

Přesto však s tím ďáblem museli uzavřít smlouvu. Život jejich mladšího syna vymění za ochranu před Solasiany, kteří byli jejich rodině na stopě. Byli to nemilosrdní válečníci, proslulí krutostí a zálibou v páchání násilí. Popravčí, pro něž se práce stala smyslem života.

Když už se zdálo, že před nimi není úniku, kontaktoval rodinu Rydainnů samotářský mág a učinil jim nabídku, kterou nešlo odmítnout. Mocné zaklínadlo je mělo ochránit před těmi, kteří usilovali o jejich životy – výměnou za něco málo magických schopností jejího prvorozeného syna, vládnoucího magií krve. Kadavros tvrdil, že je potřebuje pro svůj výzkum.

Kdyby měla moc vrátit se v čase, za to pitomé rozhodnutí by si vynadala. A pokusila by se přimět své mladší já, aby mu nikdy nedůvěřovalo. Jejímu staršímu synovi totiž sebral daleko víc než jen *něco málo* magie.

Kadavrovy černé, pichlavé oči na ni zíraly z hlubokých, temných důlků, jako by ji vyzývaly, ať se opováží k jeho přízračné postavě vrátit. Říkalo se, že dříve býval pohledný, ale praktikování temné a zapovězené magie si na něm vybralo svou daň. Zaklínadla do něj zaťala své drápy a proměnila ho ve stvůru. Z hlavy mu rašily dlouhé, rozvětvené parohy se zakroucenými špicemi. Ztvrdlou kůži mu brázdily rýhy, které lady Rydainnové připomínaly kůru stromů, a pulzovaly v ní černé žíly, v nichž prý pluli hadi, uvěznění v jeho těle.

Byl zosobněné, po moci dychtící zlo.

Jeho vzezření bylo důsledkem rituálu *Jantarová výheň*, jemuž sám sebe podrobil a který se chystal vykonat i na jejím synovi. Říkalo se, že jen velmi malé děti před Vzestupem dokázaly rituál přežít, aniž by je trvale poznamenal.

Vedle mága stál její manžel a jejich starší syn, Branimir, jehož drsná kůže byla zvrásněná a pulzovaly pod ní černé žíly, přesně jako tomu bylo u Kadavra; rituál, který ho strašlivě znetvořil, podstoupil teprve před několika týdny. Jeho oběť chamtivému mágovi nestačila, protože

výsledkem rituálu byly stejné děsivé mutace jako u něj samého. Přestože Branimir měl k Vzestupu a k ovládnutí magie krve daleko, plamenům se podařilo klíčící sémě kouzel v jeho nitru nakazit. Přestože jeho tělo nebylo ovlivněno tak silně jako to Kadavrovo, věděla, že její nebohé dítě nikdy nenaplní svůj plný potenciál – černé plameny, které vnikly do jeho těla, v něm udusily veškeré vrozené nadání pro provozování magie krve.

Marně ho prosila, aby osudnou úmluvu zrušil; Kadavros se zapřísahal, že pokud neposlechne, oba chlapce rovnou zavraždí. Věděla, že nemluví do větru, mnohokrát byla svědkem toho, jak svou moc využíval s bezbřehou krutostí.

Oči se jí zamžily slzami; čím blíž byla k žíle, tím byl její krok nejistější. Mladší syn jí pokojně spal v náručí, aniž tušil, k čemu má dnes v noci dojít. Dnešní noc nevinného chlapce, jehož tolik milovala, navěky promění.

Po celé dlouhé hodiny se modlila ke starým bohům, aby jeho osud změnili, aby ho nějakým zázrakem ušetřili. Nicméně, bohové na její modlitby neodpověděli, a nyní, když oba měsíce vklouzly do stínů, na ni dopadla temnota.

Kdyby měla na vybranou, nejradši by vzala Zevandera a utekla do Mortasie, za Příkop soumraku, oddělující země smrtelníků od Aethyrie. Na místo, o němž se říkalo, že je jen vyprahlou pustinou, v níž vládne hladomor a smrt.

Nebylo kde se skrýt ani kam utéct.

Lítost zračící se v manželových očích ji nepřiměla s ním soucítit – jestli v ní pohled na něj vzbuzoval vůbec nějaké city, byl to bezpochyby bezbřehý vztek. Koneckonců, to kvůli *jeho* pokoutným dohodám s cizáky v Solasii byl osud rodiny zpečetěn. Za každou cenu chtěl zlepšit jejich společenské postavení.

Potlačila záchvěv mocné lunomantské magie, kterým by manžela dokázala bezpochyby na místě skolit, kdyby se mu poddala. Jak snadno se nechal přesvědčit, aby se vzdal svých synů!

Uteč, nabádaly ji všechny instinkty. *Zachraň je.*

Na záchranu Branimira však už bylo příliš pozdě. Starší syn byl první, kdo rituál podstoupil, a jeho potemnělé oči nabývaly za uplynulé dva týdny čím dál nepřítomnějšího výrazu.

Nezdravě bledý odstín pleti staršího syna vypovídal o dlouhých hodinách, které od té doby strávil v žaláři pod hradem, kam se ho jeho otec pokusil skrýt před zraky zvědavců. Kdyby ho spatřili poddaní, měli by ho za zrůdu, a nebyli by daleko od pravdy. Nyní v něm místo magie, jíž ho obdařili bohové, zakořenila zloba, která od rituálu jen sílila.

Již pouhá představa, že její rozkošné dítě, které jí připomínalo hodného, laskavého chlapce, jímž kdysi býval i Branimir, čeká stejná proměna, jí působila nesnesitelnou bolest.

Na sigil na jejím zátylku dopadly měsíční paprsky a lady Rydainnová se zachvívala mocí, jež v ní vibrovala jako napnutá struna. Přestože sigil zakrývala silná látka jejího pláště, prosvítal skrze něj a kouzelná síla měsíce jí kolovala žilami do celého těla, dokud ji nezastudila na konečcích prstů, kde žadonila o to, aby ji vypustila ven. Měsíční svit měl stejný efekt na všechny Lunomanty, i Zevander se jí zavrtěl v náručí, jako by vycítil chvění pod matčinou kůží.

Zabere ještě celé roky, než se naučí ovládat svou moc, a nezbývalo jí než doufat, že ty společné chvíle, kdy mu v učení bude pomáhat, nezmaří dotek jedovatého plamene.

Nyní již byla odloučená od staršího syna a manžela a držela si od plamenů úctyhodný odstup. Kadavros k ní přistoupil blíž. Bezděky sevřela Zevandera silněji, když k němu mág natáhl kostlivý prst, připomínající spíše seschlou větvičku než část lidského těla, a špičkou přejel přes měkkou, andělsky naducanou tvář. Z mělkého řezu vytekly korálky krve.

Zevander se probral a tiše zanaříkal, ale pak se rozkřičel naplno, když se z ranky stal tmavý, rozšklebený šrám. Vypadalo to tak hrozivě, až ji napadlo, jestli Kadavros na špičku svého prstu nenanesl nějaký smrtelný jed. Mág znovu napřáhl ruku a ona od něj instinktivně dítě odtrhla a zakryla ho rukama. Při pohledu na ošklivou ránu se v ní vzbudila zuřivost. Magie, kterou po celou dobu s přemáháním sil potlačovala, jí obtáčela kosti a bubnovala zevnitř do kůže, všechno v ní volalo po pomstě. Dítě jí vřískalo v náručí, tvář mělo celou zrudlou, tělíčko se třáslo. Od chvíle, kdy Zevander přišel na tento svět, byl mimořádně klidné dítě a plakal jen zřídka. I proto jí jeho zoufalý pláč trhal srdce.

Nemělo však smysl stavět se Kadavrovi na odpor. Vládl ebenovým ohněm, kterým ji mohl kdykoliv sežehnout na uhel, přesně jako stráže, které se mu pokusily postavit na odpor, když k žíle dorazili.

Po tváři jí sklouzla slza. *„Pilazjo. Oroš rje klemúd,“* zašeptala. *Prosím. Žádám o slitování.*

Kadavros beze slova vsunul prsty pod dítě. Když ho k sobě zkusil přitáhnout, hystericky se rozeštkala.

Trhla s ním zpět k sobě a přitiskla si ho k hrudi.

„Nif! Nif hazdžo'li! Dže fili mjuz!“ Neudělám to! Je to můj syn!

Kadavros jí ho vyrval z náručí, Zevander vykřikl a v lady Rydainnové se naplno ozvaly mateřské instinkty. V návalu šílenství se vrhla na bezbožného muže, který nesl jejího syna k doutnající žíle, ale náhle ji cosi zasáhlo do hrtanu a vyrazilo jí to dech. Z úst se jí vyvalil černý kouř, dusící v zárodku slova, která na něj chtěla křiknout. *Dost! Vezmi si raději mě!* Neviditelný útočník ji svíral v pařátech a Kadavrovi nestála ani za pohled.

Lord Rydainn vykročil k manželce, která prožívala nepředstavitelná muka, ale jen co se k ní přiblížil, ozvalo se ohavné křupnutí tříštících se kostí a podlomila se mu noha. Jeho křik se rozlehl po okolním lese; když dopadl na zem, koleno se mu prohnulo dovnitř.

Branimir se ani nehnul, v tmavých očích se mu rozhostil nepřítomný pohled.

Navzdory tomu, že jí cosi svíralo krk a nedostávalo se jí vzduchu, lady Rydainnová dál volala svého syna a vztahovala po něm ruce, leč bezúspěšně. Polila ji mrazivá hrůza, když si Kadavros posunul dítě do ohbí lokte a druhou zkornatělou, hrubou ruku natáhl k černým plamenům, stoupajícím ze žhnoucí žíly. V ruce se mu zablyštěl úlomek černého jantaru, jejž se mu podařilo z žíly ukořistit, a Zevanderův pláč náhle utichl; zdálo se, že dítě přímo hypnotizuje pohled na nerost, který před ním mág držel.

Lady Rydainnová vzlykala a naříkala, kolena se jí podlamovala, a než stihla zavřít oči, aby se uchránila od toho pohledu, Kadavros přitiskl dlaň k ústům dítěte a zaplnil je černým plamenem.

Zevander kopal a zmítal se, drobné nožičky bezmocně visely ze sevření jeho mučitele. Prostupoval ji vztek a žal, neutuchající proud slz způsobil, že viděla rozmazaně.

Branimir se konečně pohnul. Vrčel a plácal se po uších, jako by cítil, jak plameny stravují tělo jeho mladšího bratra.

Muka, která její milovaní synové podstupovali, jí trhala srdce na kusy. Po tvářích se jí koulely slzy, zatímco bezmocně sledovala, jak černé plameny šlehají z tělíčka jako jazyky jedovatých ještěrů.

Zevander přestal vzdorovat a ochabl. Oheň uhasl, tělo mu však pokryl odpornými černými klikyháky.

Temnota ho přijala za svého a označila si ho.

Bude navěky prokletý.

Kadavros zvedl dítě a přejel tváří bez nosu po jeho obnažené hrudi. Rozevřel čelisti do neuvěřitelné šíře a vsunul mezi ně Zevanderovu hlavu.

„Ne! U všech bohů! *To ne!*" Lady Rydainnová ze sebe vyrazila hrůzyplný výkřik a zděšeně pozorovala, jak se lidožravý mág pokouší pozřít jejího syna.

Mág příšerně zařval a vytrhl si dítě ze chřtánu. Naklonil hlavu ke straně a pozorně si prohlédl černé obrazce na jeho pleti. Hluboce, temně zachrčel, vycenil zuby a pohlédl k plamenům. *„Quez sa'il!" Co to má znamenat?*

Znovu se podíval na dítě a přejel prstem po jednom ze symbolů na hrudníčku. Vztekle zabručel, udeřil dítě do obličeje a hodil ho do doutnající praskliny.

„Ne!" Výkřik, který se rozlehl lesem, by dokázal ze spánku probudit i staré bohy. Lady Rydainnová vší silou vzdorovala, rouhala se, proklínala jejich jména a požadovala, aby ji vysvobodili.

Lord Rydainn kvílel bolestí, plazil se k propasti a zmrzačenou nohu táhl za sebou. „Ty parchante! Ty zkurvenej parchante!"

Kadavros znovu zařval, z kůže mu stoupal dým, tělo se mu celé roztřáslo. Znovu sáhl do ohně a vyzvedl z něj chlapce, který už ani nekřičel, ani neplakal. Vlastně se ani nehnul.

Pohled na dítě jí lámal srdce, snažila se na dálku rozpoznat, jestli ještě žije. Zavinovačka shořela do poslední nitky, byl nahý, hlavu měl nakloněnou ke straně a oči zavřené.

Žije ještě? U všech bohů, ať je naživu!

Kadavros znovu vycenil zuby, přidržel si chlapce před sebou a pohlédl na něj s takovou záští, že se jí sevřel žaludek.

„Pilazjo.“ Zatímco orodovala, celá se třásla. *„Dže suaparč viteiz.“ Ušetři jeho život.*

Kolem mágovy tváře stoupaly kotouče dýmu, spatřila, jak se v rýhách dřevnaté kůže leskne obnažené maso.

Teprve tehdy lady Rydainnové došlo, že při pokusu ublížit jejímu synovi sám utrpěl zranění.

Tlak na její hrdlo ustal. Celá vyčerpaná se zhroutila na zem. Spatřila před sebou rozeklaná kopyta, pak vzhlédla a zjistila, že jí Kadavros podává nehybné dítě. Držel ho nedbale, za ruku, jako by bylo jen kusem masa. Napřáhla k němu zesláblé paže a přitiskla si syna k prsům. Spalující žár jí ožehl hruď, ale pustit ho odmítala.

„Je naživu?“ Hlas lorda Rydainna přetékal útrapami, přesto se k nim stále plazil. „Žije?“

Ignorovala ho, stále jí ještě cloumal hněv. Zvedla si syna k očím a spatřila, jak mu z úst vycházejí v pravidelném rytmu obláčky páry.

Díky bohům! Pořád dýchal. Trhaně vydechla, znovu se rozvzlykala, přitáhla si ho blíž k tělu a políbila ho na temeno. Její drahé dítě přežilo dotek ebenového ohně – osud, který mnoho jiných, včetně těch ubohých strážných, nepřežilo.

Jemu se však přežít podařilo. Stal se zázrak a bohové ho ušetřili.

Dítě procitlo a kdysi nevinnou modř jeho očí vystřídala vínově rudá, protkaná víry oranžové a zlaté, které se sbíhaly uprostřed v černém kruhu. Stříbřité chmýří, jež mu začalo růst na hlavě, oheň opálil. Duše nevinného, srdečného dítěte byla pryč. Na jejím místě zůstaly jen stopy zrůdnosti, kterou by bohové jistě zavrhli.

Nemluvně, vrtící se v jejím náručí, vrnělo a broukalo; sama nechápala, jak je to možné, vzhledem k tomu, co před chvílí vytrpělo. Rána na jeho obličeji zčernala, hluboká jizva připomínala žílu, z níž ho mág vytáhl. Z okrajů rány vybíhaly drobnější černé žíly, připomínaly cestičky, rozbíhající se z hlavní silnice na mapě.

Rozechvělým prstem po nich přejela a hned ucukla, popálila si prsty. „Jak jsi to mohl dopustit?“ zašeptala a obrátila zrak ke svému manželovi. *„Jak jsi to mohl dopustit!“*

Lord Rydainn znovu tiše zanaříkal, její zášť k němu rostla s každou další chvílí, kdy zjišťovala plný rozsah kletby, která stihla jejího nebohého syna.

Přiblížil se k ní Branimir, oči rozšířené údivem. Znovu jí vyhrkly slzy, když si vybavila, že se stejnou zvídavostí hleděl na svého mladšího bratra poté, co se Zevander narodil. Tenkrát ještě netušila, že ty šťastné, prchavé vzpomínky budou to jediné, co jí zbyde.

Natáhl se k Zevanderovi, přejel prsty po znamení na jeho hrudi; po zvláštní černé spirále, která Kadavra tolik rozzuřila. Prohlédla si ji a zjistila, že jde o nápis v prastaré primyrii. Její tvar jí připomněl voskovou pečeť. Byla umístěná přímo nad jeho srdcem. Branimir ohrnul rty a zašeptal slova, která její svědomí obtížila dosud nepoznanou vahou. *„Il capiris nif reviris."*

Co se jednou zchvátí, už se nikdy nevrátí.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

MAEVYTH

Vesnice Náprstníková Farnost
Současnost

Les už nějakou dobu hladověl.

Nahlédla jsem do děsivě vyhlížejícího portálu, vedoucího do hlubin Rovu čarodějnic; prokletého háje, kam se hříšníci ubírají na svou poslední životní cestu. To jméno si vysloužil před několika sty lety, kdy zde byly lesu obětovány čarodějnice, a jeho temnou pověst jen utvrdilo, když začal být využívaný jako vyhnanství pro kacíře a zvrhlíky. Vesničané mu přezdívali *Nenasytný les*, protože se na jeho okrajích občas objevila těla se servanou kůží i masem. Některá z nich byla zohavena natolik, že jen podle okovů mohli místní potvrdit, že jde o jednoho z vyhnanců.

Portál, pokrytý jinovatkou, tvořily ostré úlomky kostí a sukovité větvičky propletené do tvaru zlověstně vyhlížející brány do lesa. Po obou jejích stranách stály pokroucené, vyschlé duby, jejichž koruny i kmeny dusila namrzlá síť popínavých, ostnatých rostlin, tvořící nepropustnou bariéru, jež se táhla oběma směry na celé dlouhé míle. Panovalo tu šero, skrze husté koruny stromů sem pronikalo jen málo světla. Křivé kmeny mi připomínaly mrtvá, v agónii zkroucená těla natahující se k nebesům. Divoký, hladovějící les čekal na svou příští potravu, která měla dorazit přesně v poledne.

Shlédla jsem na své odrbané boty; jejich špičky sahaly skoro až ke kamení přímo pod portálem, ke hranici, kterou nebylo radno překračovat, pokud jste neměli v úmyslu probudit stvůru na druhé straně oblouku. Ještě nikdy jsem nebyla blíž k pochmurné hranici lesa, ke vchodu na území nebezpečného netvora, jenž číhá mezi stromy. Přestože jsem vždycky byla zvědavá, co se za branou nachází, vkročit do toho mlžného lesního labyrintu jsem se nikdy neodvážila. Dobrovolně do něj ostatně nevkročil nikdo, Nenasytný les pozřel vše, co mu předhodili.

Chladný zimní vánek si pohrával s lemem mých černých šatů, lechtání látky na lýtkách mi jitřilo nervy. Plášť, jejž jsem měla přehozený přes ramena, mě proti lezavé, až do morku kostí pronikající zimě příliš nechránil. Nicméně mráz mi po zádech běhal ne kvůli studenému větru a vzduchu, ale kvůli tomu, co mělo přebývat ve hvozdu.

Někteří vesničané tvrdili, že jde o orgofága – démona, jemuž zachutnalo lidské maso. Vyvolat ho, aby nás sužoval, měli původní obyvatelé těchto končin, kteří odsud byli vytlačeni na sever. Jiní zase mluvili o vrběnkách, drobných lesních skřítcích, v nichž přebývaly duše vyhnaných čarodějnic. Zbloudilé lidi měly svádět z cest napodobováním hlasů jejich blízkých. Většina obyvatel Náprstníkové Farnosti, včetně diákona, však věřila, že v lese přebývá anděl pomsty a trestá ty, kdo se prohřešili proti Rudému bohu.

Ať už to bylo cokoliv, rozdíly to nedělalo – ne všichni, které les pohltil, byli zlí lidé, protože v lese se čas od času ztratilo nějaké to batole.

A občas i menší děti.

Byla jsem teprve několikadenní novorozeňátko, když mě někdo zanechal v proutěném košíku právě pod tímto portálem. Na hrudi jsem měla umístěnou jedinou černou růži. Nikdo netušil, kdo mě tam zanechal, ale všichni vesničané se domnívali, že ať už to byl kdokoliv, doufal, že hvozd pohltí i mě.

Naštěstí mě někdo stačil najít, než k tomu došlo, a položil mě na práh domu rodiny Bronwickových. Jinak bych nejspíš skončila jako další z řady těch, kdož zmizeli v hladovém chřtánu lesa.

Těch nešťastných duší bylo mnoho, možná až stovky. Patřil mezi ně nejspíš i muž, kterého jsem celý život pokládala za svého dědečka, Godfrey Bronwick. Prý se jednou v noci, když přebral morumbulového vína, zatoulal za portál a zmizel v husté mlze.

Naneštěstí nikdo neměl dost odvahy na to, aby ho šel hledat. Dokonce ani můj otec ne.

Můj otec.

V konečcích prstů se mi třepetalo strohé psaní a pokoušelo se z nich vší silou vymanit, zatímco jsem bezmyšlenkovitě studovala kudrlinky krasopisu na tlustém pergamenu. Dopis dorazil dnes ráno, obálka nesla červenou voskovou pečeť s královským erbem. Načančaný způsob, jak mi dát na vědomí, že můj nevlastní otec zahynul během služby Posvěceným, fanatické náboženské odnoži vonkovianských vojenských sil, které v železném sevření drtily většinu kontinentu. Nepočetná frakce odpadlíků vládla Lyverii v severní oblasti světadílu, a právě tam se můj otec vypravil coby misionář; vytyčil si za cíl obrátit kacířské Lyverijce na pravou víru pro větší moc a slávu naší domoviny.

Uplynuly dva měsíce od chvíle, kdy ho začali pohřešovat – s největší pravděpodobností ho ti kacíři zavraždili. Což znamenalo, že péče o mě a mou nevlastní sestru Alisii připadla nevlastní babičce Agátě. Byla to protivná, úzkoprsá ženština, a nebýt dědečkovy závazné poslední vůle, nejspíš by nás obě s lehkým srdcem vyštvala do lesa.

„A co teď?" zamumlala jsem, zatímco jsem zamženýma očima hleděla do nekonečných temných lesů a pokoušela se představit si, co mě asi čeká. Neprovdané dívky měly bez záštity otce v podstatě jen dvě možnosti. Buď se při první příležitosti provdaly, nebo vstoupily do řad Rudých roušek – řeholnic, jejichž životní náplní byla především poslušná služba Rudému bohu. Jenže i kdybych se nakrásně provdat chtěla, celá farnost na mě nazírala jako na vyvrhele, takže šance najít slušného ženicha byla… mizivá.

Což znamenalo, že mám vlastně jen jednu možnost – a upřímně, raději se postavím lesním démonům, než abych se přidala k Rudým rouškám. Zvlášť poté, co jsem o nich slyšela. Pro začátek hned po vstupu do řádu složily slib mlčenlivosti a byl jim vyříznut jazyk. A pokud stále vzdorovaly, byly podrobeny krutým trestům, mezi něž patřilo bezhlavé bití a dlouhé věznění o samotě.

Přesto mi bylo těžko, když jsem pomyslela na to, že se budu muset odloučit od své sestry. Ta jediná mě skutečně milovala. Viděla ve mně víc než jen prokleté dítě z okraje Nenasytného lesa, přestože věděla, že si tím sama kazí pověst. Avšak vzhledem k tomu, že dědičkou rodu

Bronwicků byla ona, nejspíš se pro ni nějaký nápadník najde, přestože nejspíš bude mít poněkud omezený výběr. Což znamenalo, že kdybych se k řádu *přidala*, uvidíme se nejspíš, jen když se bude konat vyhnání, jehož se musí zúčastnit všichni církevní činitelé.

Vzhledem k tomu, kolikrát mi Agáta vyhrožovala, že mě pošle do kláštera, aby do mě *vtloukli něco bázně*, není rozhodování obtížné.

Ani jedna z mých možností není zrovna lákavá, ale kdybych byla vdaná, mohla bych alespoň žít jinde než za zdmi kláštera, kde musí přebývat jeptišky. Navíc bych byla jako Rudá rouška vydaná na pospas saktonu Crainovi, nejvýše postavenému knězi farnosti, který by mi bezpochyby škodil na každém kroku. Nejenže byl nechvalně proslulý svými přehnanými nároky a špatně skrývanými misogynními sklony, ale navíc se vyžíval v poněkud zvláštních trestech; zvláště rád vyplácel řeholnice, přehnuté přes svá kolena, na holý zadek.

Jen při tom pomyšlení jsem papír v dlani zmuchlala.

Ne, jemu se nepodrobím.

Jemu, ani žádnému jinému muži.

Přestože jsem nevlastního otce kvůli jeho častým cestám nestihla pořádně poznat ani si s ním vybudovat nějaký vztah, už jen to, že jsem ho měla, mi sloužilo nejen jako hradba mezi mnou a Agátou, ale i životem v řadách Rudých roušek.

Jeho smrt pro mě byla v každém slova smyslu pohromou a nyní jsem se poprvé v životě bála toho, co přinese budoucnost.

Tos mi to zavařil. A co jsi z toho vůbec měl?

Vím, že zášť, kterou jsem k němu chovala, byla nespravedlivá, ale napadlo mě, jestli vůbec někdy pomyslel na následky svých činů. Jestli mu vůbec přišla na mysl možnost, že když zahyne, jeho rodina bude trpět ve spárech jeho milované církve. Že spolu se sestrou budeme odkázány na péči ženy, které nás nenáviděla snad ještě víc než kostěné ostruhy na svých patách, na něž v jednom kuse žehrala.

Chtělo se mi řvát. Chtěla jsem chytit osud pod krkem a pomalu ho uškrtit za to, že nám právě nenávratně otrávil životy.

Zatímco jsem zvažovala, co dělat dál, žal, který mi dosud doutnal v hrudi, vzplanul a vyšlehl výš; dál ho rozdmýchával můj čím dál větší vztek. Byl jako plamínek, který roste a roste, dokud ho nevypustím na svobodu. Až příliš dlouho jsem své city potlačovala, protože jsem se

bála, aby mě nepovažovali za posedlou, jak se to občas stávalo u dívek, které své emoce dávaly na odiv.

Můj hněv už se ale nedal umlčet, ne když jsem hleděla do tváře bezútěšné budoucnosti.

Jdi k čertu! znělo mi v hlavě.

I když by nejspíš většina lidí vinila ze smrti mého otce dezertéry, mě to nenapadlo ani na okamžik. Vinila jsem boha, jenž se dožadoval krve. *Milosrdného* boha, který rozvracel rodiny a posílal nevinné do vyhnanství. Neviditelnou bytost, obávanější víc než netvor, který přebývá v lesích. Bytost, jíž můj otec přísahal věčnou věrnost.

Shlédla jsem na dopis, na jehož rub jsem vztekle načmárala *Rudý bůh neexistuje.* Tato slova jsem měla vyrytá hluboko do paměti a vybavila jsem si je vždy, když jsem si klekala k modlitbě. Tato slova mi málem sklouzla ze rtů vždy, když mě bili za nějaký pofidérní prohřešek, kterým jsem se vůči Němu provinila. Kdybych totiž něco podobného řekla nahlas, byla bych prohlášena za kacířku.

Za čarodějku.

Což by jen byla voda na mlýn celé farnosti. Kdyby někdo zjistil, co jsem na dopis napsala, bezpochyby by mě odsoudili k vyhnanství právě v tomto hvozdu. Mohla jsem ho samozřejmě spálit a odstranit tak jediný důkaz svého rouhačství. Chtěla jsem ale ta slova předat větru, aby je roznesl do kraje, kam by se pro ně nikdo neodvážil dojít.

Do temnoty mezi hladovějícími stromy, které je pohltí jako všechno jiné.

Otevřela jsem ústa, abych se dala do křiku. Vztek a bezmoc mi svíraly srdce i plíce tak silně, že mě bolel každý nádech.

S ústy dokořán jsem skrze závoj slz pohlédla na dopis a výkřik se přerodil v přerývaný vzlyk. Všechny emoce zůstaly uvězněné v hrdle, stejně jako tolikrát, když jsem je musela skrývat, abych se vyhnula posměchu, opovržení a osamění. Už jako malá jsem zjistila, že dívčí křik nevzbuzuje nic než apatii.

Krom toho, copak na tom ještě záleželo? Otec byl po smrti. Naše životy se nyní od základů změní.

V zamyšlení jsem si ani nevšimla, že mi dopis vypadl z prstů. Doplachtil hned za bránu, kde se podivně plácal na zemi jako ryba na suchu. Slova, která jsem na něj napsala, se mi třepetala před očima,

s každým závanem větru mi mizela z dohledu. Pak ale pergamen ustal v pohybu a pod řádkem, jejž jsem na něj napsala, stála další fráze, vyvedená mým vlastním, nepořádným rukopisem. *Bůh je Smrt.*

Zamračila jsem se a v duchu zkoumala možnost, jestli jsem to nějakým nedopatřením nemohla přece jen napsat já.

Nemohla.

Bůh je Smrt? Co to vůbec znamená?

Nepříjemně mě zamrazilo v zátylku a natáhla jsem se pro dopis ležící za prokletým portálem. Musela jsem si ta slova prohlédnout zblízka, abych se ujistila, že jsem si je nevymyslela.

Sklonila jsem se, abych po něm sáhla, a najednou mi předloktím projela bolest jako ostrá, žhavá jehla. „Zatraceně!"

Zvedla jsem ruku a zjistila jsem, že mám rukáv šatů roztržený až po loket. Na předloktí jsem měla hluboký šrám, z nějž mi do podrostu kapala krev. Z oblouku trčel zrádně schovaný úlomek kosti, o niž jsem se poranila a z které visel cár roztržené látky. Kousek zkrvavené krajky se snesl z hrotu na zem. Šumění stromů přehlušilo podivné syčení, znělo to, jako když se smaží maso. Zamračila jsem se ještě víc a spatřila, jak z kosti stoupají kotouče bílého kouře a rudá krev se spéká do černa.

Zablesklo se, celý les zahalil průsvitný závoj. Zalapala jsem po dechu, hleděla na podivný úkaz a snažila se určit, zda se mi to zdá. Slyšela jsem o mořeplavcích, kteří celé míle od břehu narazili na třpytící se zeď, jež jim zmátla výpočty tak, že nakonec místo do cíle dorazili zpět domů. Nicméně, ti ještě mohli mluvit o štěstí. Jiné prý pohltily vzdušné víry, sahající až do nebes, a jejich lodě už nikdy nikdo neviděl.

Sevřela jsem si poraněnou paži a přitiskla ji k tělu. Silný závan větru zvedl můj dopis ze země a zanesl ho dál, hlouběji mezi temné stromoví. Navíc mi uvolnil vlasy ze spony ve tvaru černé růže a pohrával si s dlouhými, neposlušnými kadeřemi, jež mi přejížděly po kůži jako přízračné prsty. Napadla mě vzpurná, děsivá myšlenka, co by se asi stalo, kdyby vítr zanesl dopis do rukou diákona nebo saktona Craina.

Možná mě ale spíš vyděsilo, že mi to bylo vlastně jedno.

Potom – stejně rychle, jako začal – vítr ustal. Rozhostilo se strašidelné ticho a dopis se mi ztratil z dohledu.

Byl pryč.

Ze šrámu mi stále ještě tekla krev, vydala jsem se proto domů, abych si ho vypláchla.

Cosi za mnou zapraskalo.

Otočila jsem se a snažila se v lesním oparu odhalit původce zvuku.

Bylo zase ticho. Byl klid.

Nic tam nebylo.

Potom se však ozvalo tiché dětské zachichotání, které se mezi stromy přízračně rozléhalo. „Maevyth," zašeptal čísi hlas, z nějž mě zamrazilo.

Přelétla jsem tmavé kmeny stromů pohledem a vzpomněla si na hlavní pravidlo lesa: *Nikdy neodpovídej, když někdo volá tvé jméno.*

„Bůh je Smrt," opakoval hlas slova z dopisu.

Z portálu vystřelil proud černé energie a srazil mě na záda.

S vyraženým dechem jsem dopadla na namrzlou zem. Převalila jsem se na bok a pokusila se ho s hlasitým sípáním zase popadnout. K obloze vzlétlo hejno krkavců, svištění jejich křídel prokládalo hlasité krákání. Přeletěli nade mnou, jako by je cosi vyplašilo. Srdce mi zběsile bušilo, plíce se dožadovaly vzduchu.

Konečně vše ztichlo a já se s těžkým supěním obrátila k portálu. Stále na něm byl jeden z krkavců, hruď měl probodnutou podobně ostrým kostěným hrotem, o nějž jsem se pořezala i já. Zatímco jsem lapala po dechu, zraněný pták sebou cukal a naříkavě krákal, jeho krev dopadala na světlé kamení navršené pod branou. V očích se mu cosi zalesklo, všimla jsem si, že vypadají podivně.

Vstala jsem, aniž bych od nich odvrátila zrak. Všechny svaly v těle se mi chvěly, ale než jsem k tělíčku dorazila, pták znehybněl. Přesto si však jeho oči i po smrti uchovaly zvláštní, stříbřitý nádech, od něhož jsem nemohla odtrhnout pohled. Skoro jsem si říkala, jestli je měly i předtím, než se nabodl na tu kost.

Skelný, strašidelný lesk v jeho očích působil chladně a nepřístupně, zdálo se mi, že můj odraz v něm se nachází ve zcela odlišném, děsivém světě. Na místě, které jsem si zdráhala byť jen představit.

V říši smrti.

Dál jsem hleděla na ubohého krkavce, jehož krev stékala po větvičkách, a bolelo mě z toho pohledu u srdce.

Letmo jsem se ujistila, že mě nikdo nesleduje, natáhla jsem se a sevřela v rukou ptačí křídla. Po zápěstí mi stékala teplá krev a mísila se s mou vlastní, kosti a větvičky portálu při mé snaze vrzaly. Paže se mi třásly námahou, ale nedařilo se mi mrtvolu uvolnit. Zasténala jsem a zatáhla silněji. „No tak. Hni se!"

Zapřela jsem se botou o portál a zabrala vší silou.

Ozvalo se hlasité zaskřehotání, leknutím jsem uskočila a s vyjeknutím jsem už podruhé během krátké chvíle upadla na záda. Když jsem se narovnala, pták ležel na zemi vedle mě, hrudník se mu sotva znatelně zdvíhal. Ze zobáku vytékala krev a barvila přízračně bílý sníh doruda. Trpící pták se otřásl. S vypětím všech sil se mu podařilo převrátit na nohy a dvakrát ke mně poskočit, než se zase svalil na bok. Oči mi zalily slzy, pozorovala jsem, jak bezmocně klapá zobákem, jako by se mi snažil vysvětlit, co se tu děje. Připadalo mi, jako by mě žádal, abych zkrátila jeho trápení. Byl smrtelně zraněný, kost, která mu proťala hruď, byla tak velká, že musela zasáhnout životně důležité orgány, a s každým okamžikem mu ubývalo sil.

Udělej něco. Nenech ho trpět.

Žaludek se mi při tom pomyšlení sevřel. Jednou jsem byla svědkem toho, jak dědeček podřízl hrdlo několik dní starému kolouchovi, kterého vážně zranil jestřáb. Řekl mi, že ho tím ušetřil utrpení.

Váhavě jsem z kapsy vytáhla nožík, který jsem používala na vyřezávání a krájení ovoce. Agáta se mi ho několikrát neúspěšně pokusila zabavit. Chvějícíma se rukama jsem ho vytáhla z podomácku vyrobené plátěné pochvy, sedla si na paty a položila si krkavce do kolébky tvořené mými stehny. Roztřeseně jsem se nadechla a přejela vzdorujícímu zvířeti nožem přes hrdlo, i když jsem zároveň chtěla ucuknout a zvedal se mi žaludek. *Ušetřila jsi ho utrpení,* znělo mi v hlavě, ale přesto jsem se neubránila tichému vzlyknutí. Ještě nikdy jsem nezabila jinou živoucí bytost.

Je strašné sledovat, jak nějaký tvor umírá.

KAPITOLA DRUHÁ

MAEVYTH

Od úst mi při každém provinilém výdechu šla bílá pára. Pustila jsem krkavce a zjistila, že už se konečně nehýbá. Za tu krátkou chvíli stihl promrznout a ztuhnout.

Obezřetně jsem se rozhlédla, otřela si slzy, vzala ho do ohbí paže a rychlým krokem vyrazila k okraji lesa. Ve stínu cesmín jsem našla placatý kámen, jímž jsem vykopala mělkou jámu. Už takhle začátkem zimy byl vzduch mrazivý a ruce mě zábly, takže i když jsem se snažila být hotová co nejdříve, ztrácela jsem v nich cit. Jakmile byla jáma dost hluboká, položila jsem do ní krkavce a zase ji zasypala. Jedovaté bobule cesmíny zajistí, že si od hrobečku budou držet náležitý odstup mrchožrouti, ale pro jistotu jsem jich několik vzala a neúhledný rov jimi posypala.

Muži v naší farnosti věřili, že krkavci přivolávají smrt. Totéž však tvrdili i o mně, takže mě s těmi pochmurnými tvory možná něco pojí. Říká se, že toho dne, kdy mě našli v lesích, byl můj košík obklopený právě krkavci. Osobně si myslím, že mě chtěli ochránit, nicméně celá řada vesničanů věřila, že jde o znamení. O zlé znamení.

Od té chvíle mě celá farnost pokládala za prokletou.

Nalezenec.

Tohle označení jsem si s sebou nesla jako jizvu v srdci už od svého prvního přijímání, kdy jsem se zavázala uctívat jejich boha. Tehdy jsem vyřkla slova, jež mě navždy připoutala k jejich nemilosrdnému spasiteli. Avšak ani to nestačilo – stejně jako les vždy hladoví a nic ho

nenasytí, ani já jsem si nikdy nezískala jejich náklonnost, bez ohledu na to, jak moc jsem byla zbožná. Stranili se mě, jako bych byla prašivá.

Co by asi tak řekli o krkavci se stříbrnýma očima?

Koutkem oka jsem zachytila nějaký pohyb. Otočila jsem se k malé chalupě s doškovou střechou na okraji lesa. Bělovlasá žena u ní právě v předklonu sbírala z hromady dříví na otop. Vypadalo to, že ho má dost na celou zimu, a mě mimoděk napadlo, jak ho asi dokázala všechno sama posekat? Věděla jsem, že *jí* by nikdo nepomohl.

Zatímco mně se vesničané jen vyhýbali, jí se skutečně obávali. *Ježibaba.* Říkalo se, že zavraždila svého manžela a že se živila dětskými srdci. Kdyby před lety díky svému léčitelskému umu nevyléčila diákonova syna ze spavé horečky, nejspíš by ji už dávno vyhnali do Nenasytného lesa jako všechny ostatní podezřelé z čarodějnictví. Jenže nebýt jí, asi by nepřežil. Ježibabu prostě čas od času potřeboval každý, takže byla, na rozdíl ode mě, užitečná, a to jí zajistilo shovívavější zacházení, než jakého se dostalo mně.

Když pajdala zpět ke své chalupě, na chvíli se zastavila a natočila se mým směrem. Zachvátila mě nevysvětlitelná hrůza. Viděla mě snad? Řekne někomu, čeho jsem se dopustila? Jestli někdo najde pohřbeného krkavce, čeká mě výslech. Vyšetřování. Možná i vymítání zlých duchů.

Přitiskla jsem zápěstí k černé látce šatů a zvažovala případné důsledky svých činů.

Mohla bych ptáka zase vykopat. Pohodit ho někde v lese. Jenže znesvěcování hrobů byl hřích, a podle mě se tohle přikázání vztahovalo na všechny živoucí bytosti, včetně krkavců.

Z myšlenek mě vytrhlo mávání křídel, a když jsem se otočila zpět k rovu, zjistila jsem, že kolem něj posedala celá řada dalších krkavců a sezobává bobule, které jsem po něm roztrousila.

„Hej! Nechte toho! Zmizte!“ křikla jsem a pokusila se je odehnat máváním rukou. Náhle jsem v dáli spatřila rudou standartu s křížem.

Chystalo se procesí s vyhnanci.

Byla jsem tak zaměstnaná sledováním blížícího se průvodu, že jsem si Lolly, hospodyně a důvěrnice mé nevlastní babičky, nevšimla, dokud mě neoslovila. „Co to tady ve jméně Božím provádíš, Maevyth?“

Zaskočeně jsem se otočila, abych zjistila, že stojí v úctyhodné vzdálenosti od lesa, jako by se obávala, že když se k němu příliš přiblíží, vtáhne ji dovnitř.

Zamávala na mě svou jedinou zbývající rukou; tu druhou jí dost neodborně amputovali Felčaři. Tak si říkala banda sprostých halamů, která ve jménu diákona Grimsbyho vymáhala dluhy. Lolla, nebo spíš Delores pro všechny ostatní, si nemohla dovolit zaplatit daně, a tak přišla kromě ruky i o domov. Dědečkovi se jí zželelo a před lety se jí ujal, aby dělala společnost Agátě, přestože s tou ubohou ženou má nevlastní babička zacházela spíš jako s domácím zvířetem. „Diákon tu bude každou chvíli, a ty si tady trajdáš po prokletém lese ve společnosti těch zatracených ptáků. Pojď sem, prosím. Hned teď." Nehledě na to, že mi bylo už devatenáct let – a celé řadě osob, kterým na tom sejde, neušlo, že jsem tím pádem dospělá žena –, ona se mnou stále zacházela, jako bych byla malé dítě.

Sama nevím, proč jsem ji ještě pořád poslouchala.

Opustila jsem hrobeček, schovala zraněnou paži za zády a vyrazila ke starší ženě. Jen co jsem se dostatečně přiblížila, začala mě svou jedinou rukou upravovat. Rukáv šatů měla sepnutý tak, aby nebyl vidět pahýl zmrzačené paže. Felčaři měli ve zvyku nejprve řezat a pak teprve měřit, a Lollina chybějící ruka němě vypovídala o tom, jak málo jim záleželo na spravedlnosti.

„Bože, kdyby tě tak teď někdo viděl…" povzdechla si, když mi oprašovala jakási neviditelná smítka ze sukně. Zatímco ona na sobě měla tmavomodrý korzet a hnědé šněrovací šaty s květovým vzorem, mě už odmala nutili nosit jen prosté černé šaty. Na krku jsem měla černou stuhu s trojramenným křížem, který jsem měla za každých okolností nosit na znamení milosrdenství, jež mi prokázal Rudý bůh. Právě tento symbol měl na svých šatech i můj otec, když ho údajně zavraždili odpadlíci.

Přejela jsem prstem po jedné z vyšívaných květin na jejím rameni a zatoužila jsem dožít se dne, kdy i já budu moci nosit podobně elegantní šaty. Aniž si mého doteku všimla, dál mě zuřivě oprašovala a bez ustání lamentovala. „Bože můj, proč se musíš bratříčkovat zrovna s krkavci?! Kdyby tě někdo viděl, určitě tě nařkne z čarodějnictví."

Vesničané z Náprstníkové Farnosti mě už nařkli z horších věcí. Poté co mě našli, přišla nejkrutější zima, jakou kdo pamatoval, a v jejích patách šel hladomor. Následujícího léta sklizeň zachvátila plíseň, která způsobila neúrodu. Podle nich jsem za to byla odpovědná já, ač netuším, jak by pouhé nemluvně mohlo být zdrojem všech těch pohrom. „Vždycky jsi říkala, že čarodějnice si počínají daleko důstojněji než farníci."

Svraštila obočí a potřásla hlavou. „Ty a tvá sestra mě jednou přivedete do hrobu, musím si před vámi dávat pozor na jazyk. Jen vás podporuju ve vaší drzosti. A pro Alisii to platí dvojnásob." Zastrčila mi zbloudilý pramínek vlasů za ucho, moje nepoddajné kadeře se nikdy zkrotit nedaly. „Jestli tohle před někým řekneš nahlas, bude tě to stát život. Zapomeň, že jsi to kdy slyšela. A zapomeň na všechny další hlouposti, které jsem kdy před tebou jen tak plácla." Natáhla se po mé ruce a zjistila, že mám roztržené šaty a kůži od krve. Zamračila se. „Co se ti to proboha stalo…"

„Jenom jsem se škrábla o větev. Nic vážného." O krkavci jsem se záměrně nezmínila. Přestože jsem Lollu milovala a důvěřovala jí, protože jsem ji znala už odmala, ptáků se bála stejně jako všichni ostatní a bezpochyby by mě za to vypeskovala.

„No, tak se jdi alespoň opláchnout. Takhle na vyhnání jít nemůžeš." Přestala se na mě mračit a něžně mě pohladila po dlouhých, černých vlasech. „Jak to zvládáš?" zeptala se, bezpochyby měla na mysli ten dopis.

„Zoufale si potřebuju přihnout dědova nejsilnějšího vína."

Usmála se a protočila oči. „To bychom asi rádi všichni. Ale takhle z rána to nepůjde, to sama dobře víš." Položila mi dlaň na tvář a povzdechla si. „Už skoro nastal čas."

Těch slov jsem se obávala nejvíc.

KAPITOLA TŘETÍ

MAEVYTH

Ještě naposledy jsem se ohlédla k lesu za sebou.

„Pojď," vybídla mě Lolla, zavěsila se do mě a hnala mě přes kamenitou cestu oddělující les od dvoupatrové chalupy obrostlé mechem a popínavými rostlinami. Když nepočítám doupě Ježibaby, bylo nejbližší lidské obydlí dobře dva tisíce kroků daleko – to jsem spočítala cestou do města sama –, protože nikdo jiný se tak blízko Nenasytného lesa usadit neodvážil. Čirou náhodou šlo také o ideální půdu pro pěstování morumbulí, čemuž dědeček nedokázal odolat, přestože věděl, co mělo podle pověstí žít v lesích. Naše chalupa ležela na samém okraji Náprstníkové Farnosti, na venkově, dost daleko od města na to, abychom si připadali úplně oddělení od světa, ale zase dost blízko na to, aby o nás kolovaly různé drby.

Z trávníku, který jako vždy halila mlha, trčela nakřivo zatlučená cedule s oprýskaným lakem. Oznamovala, že se zde nachází vinice U Černého vrabce. Dědeček si získal věhlas výrobou morumbulového vína, ale od chvíle, kdy zemřel, se Agátě podařilo o dobrou pověst zase přijít. Nezodpovědně utrácela, dluhy se množily, a nakonec byla nucena ostatní dědečkův majetek rozprodat. Zůstala jí jen chalupa, která od té chvíle chátrala. Vinice, o kterou se děda Bronwick po celý život staral, byla zanedbaná a stromy po nějaké době přestaly plodit. Zbylé peníze Agáta použila na vybudování márnice, protože usoudila, že pohřebnictví má budoucnost. Přestavěla dědův milovaný vinný sklípek a z deseti akrů, na nichž se rozkládala vinice, se stal neudržovaný

hřbitov. Na tom málu, co z vinice zůstalo, jsme na její popud spolu s Alisií pěstovaly bylinky, z nichž vyráběla olejíčky a jedy. Ano, opravdu – vyráběla jedy. Přestože většina z nich našla užití při hubení škůdců, nepochybovala jsem o tom, že někteří z našich zákazníků použili malé, černé fióly k daleko nekalejším účelům. Kšeftům to v konečném důsledku pomáhalo.

Jen jsme dorazily domů, Lolla spěšně proběhla skrze místnost, z níž se stala obřadní síň, do koupelny. Zatímco jsem si u umyvadla otírala šrám teplým ručníkem, pátrala ve skříňce po nějaké hojivé masti. Ne že by ten utrejch snad opravdu zabíral. Záchod za mnou páchl tak, jako by v něm něco hnilo, a nepříjemné prostředí mi jitřilo nervy, které jsem měla kvůli nadcházejícímu vyhnání už tak napjaté. Na klidu mi nepřidalo ani to, když jsem zjistila, že rána na předloktí je hlubší, než jsem čekala. Musela jsem naprázdno polknout, abych nevyzvrátila snídani, když jsem spatřila, jak se při čištění okraje rány odchlipují.

„Myslíš, že to je na šití?" Zamračila jsem se, v ráně bylo na můj vkus vidět až příliš mnoho růžové svaloviny. Na to, kolik mrtvol tímto domem prošlo – některé jsem musela vozit na káře do márnice osobně –, jsem při pohledu na krev stále byla nesvá.

„Sahá to sice hluboko, ale mělo by se to zahojit samo. Jsi si naprosto jistá, že tě tam neklovl jeden z těch zlořečených ptáků?" zeptala se a k mé úlevě přestala do rány šťouchat vlhkým hadříkem.

Kdyby mě tam opravdu klovl nějaký krkavec, nejspíš by mi diákon nechal useknout ruku zrovna jako jí.

„Jsem si naprosto jistá." Zvedla jsem paži, aby si mohla ošklivou rýhu prohlédnout. „To by ten krkavec musel mít pořádný zobák, ne?"

„Nebo rovnou zuby. Víš přece, že někteří z nich jsou posedlí démony."

„To slyším poprvé," odfrkla jsem si a musela jsem se přemáhat, abych nad zbrusu novou pověrou neobrátila oči v sloup.

Po chvíli přikývla. „Obvaž si to, a rychle. Bude poledne." Odbelhala se z koupelny. Povzdechla jsem si, zvedla jsem hadřík, který mi nechala, a uvázala si ho kolem rány. Za pomoci zubů se mi podařilo utáhnout na něm uzel a pak jsem přes něj shrnula dlouhý černý rukáv. A teprve pak, když se mi ránu podařilo skrýt, jsem vystoupala do prvního patra.

Přestože v něm bylo volných ložnic dost, s Alisií jsme odjakživa sdílely pokoj na promrzlé půdě, na niž vedlo další schodiště. Upřímně řečeno, klidně bychom se odstěhovaly a žily spolu ve dvou, ale podle zákonů ve Vonkovii nemohly neprovdané ženy vlastnit nemovitosti.

Vstoupila jsem do ložnice a spatřila jsem Alisii, jak vyhlíží z okna. Její tmavě vínové šaty kontrastovaly s šedými zdmi místnosti. Ze stropu nad ní visely malé bílé sáčky, ozdobené sušenými květinami a naplněné bylinkami. Škapulíře. Spolu s Alisií je vyrábíme, aby nás chránily před nočními můrami – těmi totiž trpíme obě. Husté, blonďaté kadeře jí spadají na ramena – vypadají úplně jinak než moje černé *černokněžné lokny*, jak jim říká Agáta. Přestože ale působím temnějším dojmem, než má starší sestra, divočejší náturu má rozhodně ona. Vím, že to Agátu rozčiluje ještě více než má neblahá pověst. Ani fakt, že je pokrevní dcerou mého otce, u ní sestře na oblibě nijak nepřidal.

Vměstnám se vedle ní a zjistím, co přilákalo její pozornost. Za oknem vidím, jak dvouřadé procesí kněží v černo-červených kutnách – to jsou Posvěcení – vede muže, který je nejspíš jejich vězněm, i když ho mezi jejich barevnými šaty lze spatřit jen obtížně. Za nimi jdou dva vonkovianští vojáci, kteří byli do Náprstníkové Farnosti převeleni, aby tu udržovali klid. Mají na sobě špičaté černé klobouky, náramenníky, nátepníky a přes červené tabardy navlečené tmavé prošívané vesty.

Pak následuje dlouhá řada farníků, kteří se chtě nechtě museli přidat. Mou pozornost však okamžitě přitáhnou Rudé roušky, už jen pohled na ně ve mně vyvolává úzkost. „Chceš si promluvit o otci?“

„O čem bys chtěla mluvit?“ opáčí chladně Alisie. „Jen těžko můžu truchlit pro muže, kterého jsem sotva poznala.“

„Chápu, ale víš přece, co to pro nás znamená, Alisie. Předpokládám, že se zanedlouho provdáš. Ze mě ale bude jedna z nich.“ Kývnu směrem k ženám, jejichž červené závoje, tyčící se vysoko nad jejich hlavami, mi připomínají, že brzy bude konec i té hodně omezené svobodě, které jsem si užívala, dokud ten osudný dopis nedorazil. „O to už se Agáta postará.“

„Sestro, copak jsem nepřísahala, že tě ochráním?“

Vybavila jsem si dny, kdy jsme se schovávaly v dědově vinném sklípku a šeptaly si ve tmě smrtelně vážné přísahy. „Ano, když jsme byly ještě děti. Co chceš ale dělat? Mám jen dvě možnosti, a dobře víš,

že v Náprstníkové Farnosti není jediný muž, který by se odvážil vzít si za ženu *nalezence.* I kdyby se našel, tenhle osud mi nepřijde o moc lepší než ten druhý."

„Provdám se a prohlásím tě za svou chráněnku."

„Pokud ti to tvůj manžel *dovolí*," namítla jsem.

„Věř, že dovolí." Usmála se, jako by si byla naprosto jistá záměry svého stále ještě neznámého nápadníka. „Ale dost už řečí. Už tak mě starosti s otcovou smrtí vyčerpaly."

Na tom se s ní shodnu. Od chvíle, kdy jsem ten dopis přečetla, se ve mně vystřídaly snad všechny emoce – smutek, strach, opovržení i vztek. Na rozdíl od mé lehkomyslné sestry jsem si však nedokázala jen tak přestat dělat starosti. Rozptýlit mě nedokázal dokonce ani průvod, který se pomalu sunul k okraji lesa.

„Myslíš, že Posvěcení pod těmi svými kutnami nosí spodky?" narušila Alisie rouhačskou otázkou ticho, které se mezi námi rozhostilo. „Nebo myslíš, že jim údy bimbají mezi nohama při každém kroku? Asi jako čenich kyvadrysa?"

Navzdory závažnosti situace jsem se neubránila úsměvu.

„Copak jsi už úplně otupělá, že teď myslíš na takové nepřístojnosti? A jak jsi, u sedmi pekel, dospěla k názoru, že je mají dlouhé jako čenich kyvadrysa?"

Povzdechla si a zamyšleně si skousla spodní ret. „Nezbývá mi než doufat."

Uchechtla jsem se a potřásla hlavou. „Ty jsi nechutná."

„Neříkej, že tě to nikdy nenapadlo. Všimla jsem si, jak se k tobě sklání sakton Crain…" Chytila mě za šaty, vměstnala mi nohu do klína a začala se o mě třít svými boky. „Jakpak se dnes má moje oblíbená kajícnice?"

Sakton Crain se mi vždy vyhýbal, jako bych měla lepru, což mi vyhovovalo. Doneslo se ke mně ale, že si občas dovoloval na mladší dívky při hodinách katechismu. Při představě, co se asi odehrávalo za zavřenými dveřmi, mě opět polil vztek, ale než jsem se stihla do těch myšlenek ponořit, Alisie mě dloubla do žeber a začala mě lechtat.

Vysmekla jsem se jí, zasmála se, a ona mě chytila ještě silněji a začala předstírat, že mě obskakuje jako pes fenu.

„Ne, ještě chvíli. Už to… ještě moment… každou chvíli…"

„Ty seš fakt odporná!“ Zavyla jsem smíchy a opřela jí dlaň o rameno, abych ji od sebe odtlačila.

„Ach, Rudý bože… ach, milosrdný pane všech chlípníků… já už… já už…“

„Děvčata!“ Z toho panovačného hlasu jsem celá ztuhla a Alisie mě s tichým pochechtáváním pustila. „Na obřadu vyhnání není nic legračního.“

Odkašlala jsem si, zakroužila rameny a otočila se k té prokleté ženské. Stála u schodiště na půdu, měla na sobě volnou, světle šedou halenu pod tmavozelenými šněrovacími šaty a opírala se o pokroucenou starou hůl. Jestli mé rysy občas působily nepřístupně, ty Agátiny byly rozhodně přísné. Stříbřitě šedé vlasy nosila svázané do pevného drdolu na zátylku, lidi na ní však nejvíce upoutaly tmavé, zapadlé oči, které byly ve správném osvětlení černé jako onyx, a tenká šedavá pleť, napjatá přes ostré lícní kosti. Vypadala skoro jako jedna z mnoha lebek ve sbírce jejího nejstaršího syna, mého strýce Felixe.

„Promiň, Agáto,“ řekla jsem.

Alisie posměšně vysekla pukrle. „Ano, moc nás to mrzí. Den vyhnání je skrznaskrz vážná událost, zvláště pro obviněné.“

„Dávej si pozor na jazyk, děvenko,“ ukázala na ni Agáta varovně vztyčeným ukazovákem, na němž měla dlouhý, zažloutlý nehet, kterým si míchávala čaj. „Kdyby nebylo dobroty vašeho dědečka, obě byste živořily někde na ulici.“

„Určitě by se nám žilo šťastněji,“ utrousila jedovatě Alisie koutkem úst. Šťouchla jsem ji loktem do žeber.

„Uprav si spodničku,“ nakázala jí Agáta; Alisie si totiž ráda stahovala ramínka spodničky pod ramena.

Alisie se jí chystala něco odpovědět, pak ale jen zatnula čelist a spodničku si náležitě vykasala.

„Jak jsme na tom se zásobami oleje?“ zabručela stařena a zvedla ze své sukně malé smítko. „Předpokládám, že po dnešním obřadu o něj bude zájem.“ Agáta, která se neustále pokoušela znovu nabýt své promrhané jmění, nám s Alisií nakázala lisovat olej z listí neplodných morumbulí. Říkalo se, že dokáže zahnat zlé duchy. Přesněji řečeno to o něm říkala Agáta, když všem nakukala, že mě loni posedli démoni.

Tenkrát jsem měla jen horečku a třesavku, ale to by nebyla Agáta, aby za mou nemocí nehledala nadpřirozeno. Aspoň že olej z listů morumbulí působil blahodárně na pleť, když se přidal do koupele, a voněl stejně opojně jako plody stromu.

„Máme plnou bednu. Stačit by to podle mě mělo až až," řekla jsem, protože jsem ho sama musela včera stáčet do lahví, zatímco se Alisie někde potloukala.

Poklepala prstem na svou hůl. „A co Hadí zub?"

Olej sloužil především jako záminka, proč k nám zavítat. Daleko větší zisk přinášel jed. Šlo o zbytkový produkt morumbulového květu, který dokázal po usušení a rozdrcení na jemný prášek způsobit srážení krve. Dědeček ho sice používal na trávení krys, ale stejně působil i na lidi. Občas způsobil infarkt. Jindy mrtvici nebo plicní embolii. Vzhledem k tomu, že se příčiny smrti různily, nás zatím nikdo nepodezíral, a Agáta svůj jed ani nikdy nevystavovala veřejně na odiv. Přesto se zakázky jen hrnuly, ať už z Náprstníkové Farnosti, nebo z jejího okolí.

„Máme ho dost." Přestože jsem se na obchodu podílela jen nepřímo, protože jsem jed nikdy neprodávala, tížila mě vina. Zkoušela jsem si namluvit, že všichni, kdo si ho pořizovali, jím měli v plánu jen zbavovat se krys, ať už doslova, nebo přeneseně. Přesto jsem do jedu začala přidávat drcené řeřichy, což snižovalo jeho účinek a alespoň trochu odlehčovalo mému svědomí.

„Také že bychom ho dost mít měly. A teď už si pospěšte. Jestli budete mít zpoždění, k večeři nechoďte." Zvedla oči k našim škapulířům, visícím ze stropu. „A těchhle zatracených věcí se zbavte!" Odbelhala se zase pryč a Alisie zasténala. „Jsem si jistá, že kdyby ji někdo jednou pořádně obtáhl, měla by hned lepší náladu."

Odfrkla jsem si smíchy a došla si do skříně pro plášť s kapucí, v němž jsem v davu nebudila tolik pozornosti. Převlečené jsme pak sešly z půdy do druhého patra.

Kdosi obdivně hvízdl. Otočily jsme se, za námi stál strýc Riftyn a upravoval si manžetu saka. „Vy jste hotová pastva pro oči."

Rty se mu rozvlnily, ve tváři se mu udělal dolíček. Ze všech svých synů ho Agáta měla nejradši, pokud tedy vůbec citu jako láska byla schopná. Měl pískově hnědé vlasy a jasně modré oči, které podědil po svém otci, a vypadal úplně jinak než strýc Felix, který pracoval

v márnici a trávil většinu času ve sklepě s mrtvolami. Strýc Felix byl vysoký a vyhublý, vypadal každým coulem jako hrobník. Z upřeného pohledu jeho tmavých očí a chmurného výrazu mi často běhal mráz po zádech.

„Děkuji pěkně, strýčku." Alisiin hlas přitáhl mou pozornost k jejímu spodnímu rtu; div že si ho neukousla.

„Nevlastní strýčku," opravil ji Riftyn.

„Jistě že jsi *nevlastní.* Taky ti to sluší, abys věděl."

Přeměřil si Alisii s potměšilým úšklebkem, zdvořile se uklonil a odkráčel pryč.

Vrhla jsem po sestře nesouhlasný pohled, zvlášť mě štvalo, že se stále ještě usmívá. „Je zvláštní, jak trvá na tom, že je tvůj nevlastní strýc. Jako by chtěl naznačit, že vlastně nejste příbuzní."

Pokrčila rameny, čímž nadzdvihla volné prstence svých kadeří. „Však také pokrevní příbuzní nejsme."

„A na tom sejde?" I když je pravda, že strýc Riftyn a jeho bratr Felix nebyli pokrevními bratry jejího otce a narodili se jiným rodičům, pořád ještě byli členy stejné rodiny. Pouta svazku manželského brala církev stejně vážně jako pouto krve.

„Proč tě zajímá, jestli na tom sejde?" Natáhla si obnošené černé rukavice, jako by netušila, o čem mluvím.

Místo odpovědi jsem sledovala její ladné pohyby, v nichž se zračil očividný nezájem o to, co si o ní kdo myslí. Alisie byla odjakživa krásná a obdivovaná. Když byla ještě malé dítě, říkalo se, že její zlaté vlasy upředli sami andělé. Dávalo dokonalý smysl, že přitahovala muže – dokonce i strýce Riftyna. Kdybychom neměly to neštěstí a nebyly Agátinými chráněnkami, nejspíš by si ji namlouvaly nejlepší partie ve Vonkovii. A možná by jednomu z nich řekla své ano, jak bylo zvykem.

Nicméně, neúplné rodiny byly považovány za nečisté. Trestal je totiž Rudý bůh. A ti, kteří navíc měli bezbožnou dceru, jak mi vesničané často říkali, už nikdy dobrého postavení ve farnosti dosáhnout nemohli.

„Uvidíme se v lese," řekla a postrčila mě ke schodům.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZEVANDER

Zevandera začal lov unavovat.

Kradl se ke své kořisti – stála zády ke stěně jeskyně. Ten hlupák se tu před ním chtěl schovat. Jizvy na Zevanderově tváři kryla černá, kožená maska, navíc měl do čela staženou kápi. Ne že by snad měl obavy, že muž, jehož pronásledoval, dostane příležitost ho někomu popsat.

„Prosím! Zapřísahám tě! Dám ti všechno, co mám!“ Celé jeho vykrmené tělo se třáslo pod drahou hedvábnou noční košilí, potřísněnou archivním vínem, jež upíjel, když ho Zevander zaskočil.

Kdyby ten ubožák věděl, co je Zevander zač a pro co sem přišel, nejspíš by sám začal třískat hlavou o kamennou stěnu, aby se ušetřil bolesti, která ho čekala.

Zevander přistoupil blíž, stáhl si rukavici a napřáhl ruku s dlaní namířenou vzhůru. Vyvolávací magie byla vždy ošemetná záležitost, přesto se naučil její úskalí zdolávat s nebývalou zručností. Pleť měl pokrytou komplikovanými drobnými obrazci, jizvami, za jejichž pomoci povolával ebenový oheň, jenž v něm přebýval.

Stačilo jen zvolit mu cíl.

Starší muž se zhroutil na zem a jednou paží si chabě chránil tvář. Jako by snad měl dostatečnou moc nebo sílu vzdorovat tomu, co bude následovat. Zevander zjistil, že starší muž za pomoci magie přetvářel obyčejné kamení na drahé šperky a amulety. Tato schopnost mu v rušném Costelwicku zajistila dobré živobytí. Na čele mu nyní mírně zářil

modrý sigul, který Zevanderovi prozrazoval, jak je vyděšený, a zároveň mu napovídal, že byl původem Lunomant. Jako Zevanderova zesnulá matka, i on čerpal svou moc ze svitu dvou měsíců.

Všiml si zlatého prstenu, který se ztrácel v záhybech tuku na baculatém prstu. Natáhl se pro něj, a než stihl muž uhnout, přitáhl si jeho ruku k očím.

Pohlédl na velký bílý kámen, v němž zářily drobné flíčky stříbrného měsíčního prachu. *Vivikantem.* Tento nerost potřebovali všichni manti, přirozeně se vyskytoval především v srdci Aethyrie a dal se těžit jednou za oběh měsíců z hlubokých, lávou naplněných příkopů, jimž se říkalo žíly.

Vznikal ve stejných plamenech, které poznačily Zevanderovo tělo.

Užívání nerostu posilovalo vrozené schopnosti, které po rodičích dědili všichni manti, ale vzhledem k náročnosti získávání nerostu a vysoké poptávce si pouze ti bohatí mohli dovolit přidávat si ho do jídla či pití z královských farem a sadů. Bez něj svou moc používat nemohli, takže odumírala jako atrofovaný sval.

Nepovolená těžba nerostu se trestala smrtí, takže ti, kteří si ho nemohli dovolit, postupně přicházeli o své schopnosti, zatímco boháči ho hromadili víc, než kdy mohli využít. Tenhle ho dokonce nosil jako šperk, aby dal na odiv, jak dobře na tom je. Zevandera, jenž stále zkoušel určit ryzost kamene, to pomyšlení rozpálilo doběla. Ten parchant proměnil vzácnou surovinu v cetku, kterou zkrášlil své odulé tělo.

„Aethyřané hladoví, zatímco ty se chlubíš svým bohatstvím," prohlásil a odstrčil mužovu ruku stranou.

Muž se chytil za prsteníček a začal z něj prsten stahovat. „Vezmi si ho! Je tvůj. Měl by vystačit přinejmenším na měsíc."

Zatímco s ním zápolil, Zevander zvedl ruku a na dlani se mu rozvířila černá mlha, která se postupně formovala do obsidiánově černého plamene. Odepnul si nátepník a odhalil kůži na předloktí; na hřbetě dlaně a zápěstí měl vypálený cejch ve tvaru škorpiona. Zavlnil se, když se pod jeho kůží probudil k životu.

Muž vytřeštil oči. „Ty jsi velemág?"

Zevander si odfrkl. „Ne. Jsem něco ještě horšího."

Muž svraštil obočí, když konečně pochopil, s kým má tu čest. „Ty jsi letalis."

Nájemný vrah ve službách koruny. Většina Zevanderových obětí umírala na rozkaz krále a za léta služby se naučil, jak se svého cíle zbavit jediným dobře mířeným řezem dýky.

Nicméně, dnes nebyl v královských službách a neměl v úmyslu dýku vůbec tasit. Magie, kterou chtěl na toho muže vypustit, byla v království zakázaná a Zevander po celý svůj život tajil, že ji umí ovládat.

„Proč?“ Muž nevěřícně zavrtěl hlavou. „Vždyť jsem se ničeho zlého nedopustil. Proč zrovna já?“

„Protože dýcháš.“ Zevander švihl rukou vpřed a vrhl na muže černé plameny; jeskyní se rozlehl jeho křik a naříkání.

Po několika sekundách shořely jeho maso i kosti na popel.

Zevander z hromady popela vytáhl tmavorudou kuličku a zastrčil si ji do mošny u pasu. Krvín. Získal ho z těla za použití demutomancie, odnože zakázané magie, která manipuluje s krví; Zevanderův rod jí disponoval už celá staletí. Kdyby kdokoliv tušil, že touto zakázanou mocí vládne, královská garda by ho uštvala a učinila s ním rychlý proces.

Prohrabával se popelem dál, dokud nenarazil na bílý kámen. Zlatý prsten se v plamenech roztavil a odhalil valoun vivikantu.

Zevander na něj chvíli hleděl, pak ho uložil do mošny vedle ostatků mrtvého muže.

KAPITOLA PÁTÁ

MAEWYTH

Pod kápi pláště mi foukal studený vítr. Stála jsem vedle sestry a mnula si ruce, abych jeho mrazivému polibku dokázala alespoň trochu čelit. Lolla stála po mém druhém boku, vedle ní byli Agáta s Felixem. Celá farnost, čítající asi dvě stě osob, se shromáždila kolem diákona Grimsbyho a saktona Crainea, jemuž kolem tváře povlávaly dlouhé, bílé vlasy, zatímco stál na Skále prozřetelnosti.

„Před zraky našeho milosrdného Rudého boha Kaeda mu nabízíme duši tohoto hříšníka." Vzpřáhl ruce vzhůru, upřel zrak k obloze a letmý pohled na ostatní farníky mi prozradil, že i oni zvrátili hlavy k nebesům a zavřeli oči, jako by mezi nás vstoupila nějaká božská entita. Pokud na nás Rudý bůh opravdu nyní shlížel, nejspíš měl hodně zvrácený smysl pro humor. „Věříme, že jeho oběť našeho Pána potěší – naše víra je pevná jako jeho kosti, naše srdce omladí jeho krev a naše hříchy očistí jeho duše. Jsme si vědomi, že jsme jen nedokonalým obrazem našeho svatého otce a naší povinností je kát se a vykoupit se z hříchů, jinak nám Rudý bůh upře svou ochranu, až nadejde den Zúčtování."

Posvěcení věří, že konec světa nastane v podobě naprostého masakru a všude se rozhostí temnota, zatímco spravedlivé Rudý bůh zachrání a dovede k Věčnému světlu. Věří také, že čím více hříšníků z naší farnosti vypudí, tím silnější je jejich víra.

Připadám si mezi nimi jako lhářka. Jako zrádkyně, protože mě napadají skeptické myšlenky, které nikdy nahlas nevyslovím. Dokonce ani před Alisií. Za prohřešky vůči jejich bohu jsem si už odnesla

nejednu jizvu. Všechny mi do zad a nohou vtiskl buď sakton Crain, nebo vojáci z vonkovianské armády, kteří se občas výkonu trestů ujali. Rozhodla jsem se tedy, že nebudu vzdorovat a budu předstírat pobožnost jako všichni ostatní, protože nevěřící také předhazovali Nenasytnému lesu.

Ohlédla jsem se přes rameno a zjistila jsem, že si od nás farníci udržují odstup a vyhýbají se mi pohledem. Před lety se ke mně doneslo, že prý má nosit neštěstí, když mi někdo pohlédne přímo do očí. Nepochybovala jsem ani na chvíli, že kdyby se naskytla příležitost vyměnit mě za vězně, jenž čelil vyhnanství, neváhali by ani na chvíli, protože podle nich jsem zosobňovala vše, čeho se obávali nejvíc.

Rozhodla jsem se je ušetřit nepohodlí a obrátila se zase vpřed.

Výhled na obnažené tělo odsouzence mi zakrýval černý půlkruh vysokých závojů Rudých roušek. Všichni vyhnaní byli svlečení donaha a zbaveni všech statků, takže jsem za přítomnost jeptišek byla vlastně vděčná, přestože mi z nich naskakovala husí kůže. Ty ženy, oděné do dlouhých rudých rouch s červenými závoji, se totiž na veřejnosti objevovaly jen vzácně. Případné družení s ostatními obyvateli jim nejspíš stejně ztěžovaly chybějící jazyky.

Přejela jsem si jazykem přes zuby a představila jsem si, že o něj přijdu.

Všimla jsem si pohybu po svém boku. Alisie se držela za ruce se strýcem Riftynem a zdálo se mi, že se ji zdaleka nesnaží jen utěšit. I když mě ten pohled zaskočil, větší potíže mi působilo zběsile bušící srdce a svírající se žaludek. Při obřadech mě vždy zachvacovala úzkost, ale tentokrát se zdálo, že je silnější než kdy dřív.

Možná to ale bylo lezavou zimou, která mě prostupovala až do morku kostí.

Mezi řadou farníků a Rudých roušek, které mě dělily od odsouzence, jsem viděla jen na vršek jeho hlavy. Vlasy měl špinavé a rozcuchané. Musela mu vzhledem k jeho nahotě být strašná zima.

Pokud jsem pochopila správně, prohřešil se proti Rudému bohu a naší zemi. Byl to otec od rodiny, který se jednou nechal slyšet, že diákon a sakton Crain jsou podvodníci a vrazi a Posvěcení nejsou nic než horda fanatických kultistů. Navíc vyhrožoval, že diákona Grimsbyho upálí zaživa.

Naneštěstí pro něj, nebezpečné výhrůžky se v Náprstníkové Farnosti netolerovaly. Zvláště ne ty určené diákonovi.

Pohlédla jsem nalevo a naskytl se mi výjev na odsouzencovu manželku a malého syna. Stáli opodál. Žena štkala do kapesníku, zatímco její syn na výjev zmateně hleděl; mohlo mu být nanejvýš sedm let. Manželka se vyhnání zúčastnit musela, jinak by skončila vedle manžela. Těžko říct, co by se v takovém případě stalo s jejím synem – většina žen raději prostě jen mlčela a dodržovala zákony.

Samozřejmě budou po vyhnání bez domova; bude zázrak, když přežijí zimu, protože ženy mužů ve vyhnanstvích nesměly vlastnit nemovitosti. Byl to těžký osud.

Aniž to Agáta tušila, občas jsem přinesla chleba a trochu teplé polévky paní Chalmsleyové, jejíž manžel byl také vyhnán do Rovu čarodějnic. Poté co přišla o svůj dům, uchýlila se do staré, opuštěné sýpky, kterou před několika lety poškodila bouře. Jestli mám začít přilepšovat i rozrušeně vyhlížející ženě a jejímu synovi, budu se muset opravdu hodně otáčet.

„Tento muž, zbavený všech pozemských statků," pokračoval sakton Crain, „bude souzen spolu s námi všemi, až nastane soudný den."

Z malého koše s uhlím, z nějž šlehaly oranžové plameny, které jsem viděla i skrze dav, vytáhl cejchovací železo a pozvedl ho k obloze. Udělalo se mi mdlo a cítila jsem návaly paniky. Dýchala jsem raději nosem a pevně jsem zavřela oči, abych nic nespatřila, ale zvuku škvířícího se masa a zmučenému křiku odsouzence, přestože jej částečně tlumil dřevěný špalík v jeho ústech, jsem se vyhnout nedokázala.

„Tati!" vykřikl chlapec. Odvážila jsem se otevřít oči a pohlédnout na něj. Vztahoval k otci ručky, zatímco ho matka držela v náručí a tiskla mu k hrudi svou tvář. Vyrazila ze sebe vzteklý výkřik, který však přehlušil křik jejího trpícího manžela. Nic ale nezmohla. Kdyby se pokusila vměšovat, jen by se odsoudila ke stejnému osudu a zanechala by své dítě zcela opuštěné a nezajištěné.

„Nastal čas nabídnout naši oběť andělu pomsty," řekl diákon Grimsby. „Kéž nám požehnáš mírnou zimou a jarem plným hoj–"

Žena přede mnou náhle zaječela. Ucítila jsem, jak mi někdo silně sevřel poraněnou paži. Vzhlédla jsem a zjistila, že odsouzenec stojí přede mnou, celé jeho nahé, špinavé tělo se chvělo, koulel po mně šílenýma

očima. V čerstvém cejchu na jeho líčku ve tvaru písmene V se leskly obnažené svaly.

Nedokázala jsem se ani hnout, dýchala jsem ztěžka a přerývaně, pohled jsem mu oplácela. Na jeho ruce, hned pod kovovými okovy, jsem spatřila tetování zpodobňující pětici hvězd a měsíc; symbol starých bohů.

Oči se mu protočily, duhovky zmizely a nyní na mě hleděla jen děsivá bělma, jejichž barvu podtrhovaly tmavé kruhy monoklů. „Bůh je Smrt," zachraptěl a pak už ho ode mě odtrhly vonkovianské stráže.

Stále jsem na paži cítila jeho mrazivé sevření a němě jsem zírala na místo, kde mě popadl.

Hlasy lidí kolem ke mně doléhaly jako z dálky. Obrátila jsem se k Alisii, viděla jsem, že se její rty pohybují, ale nedokázala jsem rozeznat, co říká.

Nyní už přede mnou nikdo nestál, takže jsem měla ničím nerušený výhled na to, jak muži v kutnách táhnou vězně k portálu, před nímž jsem stála, když jsem četla dopis informující mě o smrti mého otce. A slova, která jsem bezpochyby sama nenapsala.

Odsouzence drsně udeřili do zad a on dopadl na zem za portálem. Poté co se mu podařilo vstát, stráže bránu zastoupily a namířily na něj své zbraně. Jeden z nich se zašklebil a slabě ho bodnul bajonetem.

Měla jsem pocit, jako bych vše pozorovala skrz vodní hladinu. Všechno se odehrávalo pomalu a vláčně.

Lolla mě šťouchla do boku a zeptala se, jestli jsem v pořádku. Agáta, stojící vedle ní, na mě opovržlivě hleděla.

Byla jsem v šoku, nedokázala jsem dát dohromady jedinou větu.

Ticho však roztříštil chroptivý výkřik.

Vonkovianští vojáci ustoupili, nyní bylo vidět na klečícího odsouzence, jemuž z hrudi prýštila krev tam, kde ho zasáhl vojákův bajonet.

Jakási neviditelná síla trhla s vyhnancem vzad, do hlubin lesa.

Ozval se příšerný výkřik a pak skrze portál proletěla nějaká věc a přistála mi u nohou.

Shlédla jsem k ní a spatřila tetování, zpodobňující pětici hvězd a měsíc, na urvané ruce. Dech se mi zrychlil, svět se mi rozpliznul před očima.

A pak všechno zčernalo.

KAPITOLA ŠESTÁ

MAEVYTH

„To byla nejodpornější věc, jakou jsem kdy viděla.“ Alisie mi otírala spánky studeným hadrem, zatímco jsem seděla v obřadní síni márnice a sledovala, jak spolu několik málo přítomných rozmlouvá. Většina farníků se po obřadu očividně odebrala domů, ale zhruba půltucet žen tu zůstal. Jednalo se o několik málo Agátiných známých z města, bezpochyby si toužily vyměnit klepy o Bronwickovic prokleté holce, která při obřadu omdlela. A také chtěly pořídit morumbulový olej, který bych za běžných okolností právě prodávala v kuchyni.

Alisie, která vycítila moje obavy, střelila pohledem přes rameno ke dvojici žen, jež na nás zíraly. „Nevšímej si jich. Jsou to jen drbny.“

„Dívají se na mě, jako bych právě vylezla z hrobu.“

„No, pravda je, že na to trochu i *vypadáš*.“ Úsměv jí na rtech povadl, když si uvědomila, že ho neopětuju. „Jsi prostě svá, Maevyth. A nic nevyvolá větší strach, než když se někdo odlišuje od ostatních.“ Jemný dotek hadříku o něco zmírnil šok, který mi stále probublával hrudí. „I když by mě docela zajímalo, co to bylo za řeč.“ Alisiina poznámka pronikla chaosem vířícím v mé hlavě.

„Cože? Jaká řeč?“

„No přece ta, kterou mluvil ten vězeň. Když tě popadl, mluvil nějak podivně. Už jsem slyšela lidi říkat, že jde o ďáblovu řeč.“

„Vždyť přece mluvil… vonkoviansky. Co tím chceš říct? Řekl přece –“ Zarazila jsem se, neodvážila jsem se to říct nahlas; ještě by si

myslela, že jsem se zbláznila. Tím, co jsem slyšela, jsem si však byla naprosto jistá.

„Jestli nemluvil pozpátku, tak to rozhodně vonkovianština nebyla. Celé to bylo nepřirozené."

Znovu mě zamrazilo na místě, kde se mě dotkl. Jak to, že mu nerozuměla, když mluvil naprosto jasně? A co víc, jak mohl tušit, co bylo na tom dopisu napsáno?

„Maevyth," ozval se Agátin přísný hlas. Obrátila jsem se k ní, do síně se vbelhala v doprovodu vysokého, podsaditého muže s prošedivělými vlasy. Mohlo mu být kolem padesátky. Měl na sobě vínové brokátové sako na míru a kabát ve stejné barvě s vysokým límcem; od pohledu byl zámožný. „Ráda bych ti představila pana Mora."

Proč by mu mě měla představovat? Zatím ještě nikdy nepředstavila ani mě, ani Alisiii nikomu důležitému. Představovaly jsme pro ni jen zdroj starostí a studu. Byly jsme překážkou na její cestě mezi smetánku. „Nedávno se vrátil do Náprstníkové Farnosti," pokračovala. „Vlastní důlní společnosti v Zubatých horách a Lyverii, ale jeho rodina pochází odsud."

Neobtěžovala jsem se zeptat, co doluje. Po dnešních událostech jsem se o to vlastně ani příliš nezajímala. Opatrně jsem vstala, abych ho přivítala, jak se sluší, ale položil mi na rameno ruku.

„To není třeba, děvče. Dnes sis toho prožila až příliš. Mrzí mě, že jsi musela být svědkem něčeho podobného. Jen si odpočiň." Mírně mi stiskl rameno a pustil mě.

„Ráda vás poznávám, pane More."

„Jméno Moros je v Náprstníkové Farnosti dobře známé. Je to *dobrá* rodina." Agáta spokojeně přikývla, jako by zrovna ona snad tušila, jak vypadá dobrá rodina.

Věnovala jsem mu nucený úsměv, žádný větší dojem ve mně její poznámka nezanechala. O cizí lidi jsem se starala jen zřídka, protože se obvykle nikdo nestaral ani o mě. Nicméně, pojala jsem určité podezření. Protože… *proč by mě to mělo zajímat?*

„Alisie, mohla bys jít Lolle pomoci do kuchyně?" obrátila se Agáta s neobvyklou vřelostí k mé sestře, čímž se mé podezření jen prohloubilo.

„Lolla nesnáší, když se jí pletu v kuchyni," odporovala Alisie.

„Nejlepší bude, když mě prostě poslechneš, drahoušku." Nezvyklý laskavý tón v jejím hlase nás obě zaskočil, vyměnily jsme si s Alisií ostražité pohledy.

Mírně jsem na ni kývla; kdo ví, jak dlouho se ještě Agáta vydrží přetvařovat.

Má sestra si odfrkla a sice se odebrala pryč, ale pohled přitom nespouštěla z pana Mora. „Jistě, Agáto."

Jen co byla pryč, Agáta muži položila ruku na rameno. „Omlouvám se. Od chvíle, kdy zemřel její otec, je celá nesvá. Je to pro ni těžké."

Nebyla to pravda, Alisie se takhle chovala vždycky. Otcova smrt v ní nevzbudila skoro žádnou reakci.

„Omluv není třeba. Chápu, že skon vašeho syna vás neblaze ovlivnil všechny."

„Nevlastního syna," opravila ho Agáta. „Byl to Godfreyho syn."

„Ach, jistě. Máte pravdu." Pan Moros kývl a obrátil se zase ke mně. „Pokud se vám bude chtít, rád bych vás zítra pozval na pozdní snídani."

Střelila jsem pohledem po Agátě; rty měla semknuté a krátce na mě kývla. Okamžitě se mi zježily chloupky na zátylku. Otevřela jsem ústa, náhle jsem oněměla, protože mi konečně došlo, proč mi ho představila. Agáta nikdy neprojevovala zájem o společenský život svých vnuček. Zvláště ne o ten můj, vzhledem k mé pověsti. A bylo mi jasné, že úspěšný obchodník by si jen těžko všímal mladých žen, aniž by měl postranní úmysly. „Omlouvám se, ale to asi nepůjde. Mám lekci katechismu."

„Ach, jsem si jistá, že tě sakton Crain milerád omluví." Přestože Agátin hlas stále zněl srdečně, jeho úsečnost mi napověděla, že s mou odpovědí spokojená není. „Ráda se k vám připojí, pane More. Pro naši rodinu je podobná nabídka ctí."

„Opravdu si myslím, že –"

„Výborně. Nechám pro vás poslat kočár." Promnul si ruce. Všimla jsem si, kolik prstenů s různobarevnými drahokamy na sobě má.

Vybavila jsem si, jak Agáta o jedné vesničance prohlásila, že vypadá jako děvka, protože nosila příliš mnoho šperků. Napadlo mě, že to zmíním, abych ji rozčílila, ale nevypravila jsem ze sebe ani hlásku.

„Domluveno. Hodilo by se vám to v poledne?" Tentokrát se Agáta usmála. Za ty roky, co ji znám, to bylo poprvé. Znovu se mi udělalo mdlo, ale oni dál nerušeně plánovali zítřejší dostaveníčko.

„Poledne se mi hodí.“ Pan Moros zvedl mou ruku, aby ji políbil. Ve chvíli, kdy přitiskl suché rty k mé kůži, jsem instinktivně ucukla. Pohlédl na mě, jako bych mu vyťala políček, a zacukalo mu v koutku oka. Narovnal se a upravil si manžety kabátu, mé odmítnutí ho očividně zaskočilo. „Tak tedy zítra.“ Na rozloučenou poceloval Agátu na tvář a odešel pryč.

„Co to má být?“

„Zajišťuju tvou budoucnost.“ Upravovala si rukávy, jako by jí na naší rozmluvě vůbec nezáleželo. „Snad sis nemyslela, že vás dvě budu živit po zbytek vašich životů.“

„Ty mě chceš provdat za muže, který je *třikrát* starší než já?“

„Nabídl za tebe třikrát tolik, než by si mohl dovolit jakýkoliv muž tvého věku.“

„Tys mě… *prodala*?“ To slovo mi uvízlo v hrdle, sotva jsem zvládala ovládat emoce, které se ve mně svářily. *Prodala.* Znělo to tak chladně. Jako bych byla nějaká bezcenná cetka, které se chtěla zbavit.

„Jak myslíš, že asi probíhají zásnuby, děvče? Už jen díky tobě se dokážeme vyhrabat z dluhů, kterými nás obtížil tvůj dědeček.“

Dědeček nám žádné dluhy nezanechal. Za ty si mohla sama, což bych jí ráda vmetla do tváře, kdybych nebyla tak rozčílená.

„Až příliš dlouho jsi této rodině nosila smůlu,“ pokračovala. „Naštěstí pro tebe není pan Moros nijak pověrčivý. Spolu se svou sestrou byste mi měly vynést dost na to, abych se nemusela zdráhat ukázat v dobré společnosti.“

„To hodláš prodat i Alisii?“

„Ano. Už si na někoho myslím, i když jsem ho s nabídkou ještě neoslovila. Je to ale spořádaný mladý muž, který ji postaví do latě. A konečně ji zkrotí.“

„Neudělám to.“ Kdybychom byly o samotě a pokradmu nás nesledovalo několik posledních zbývajících farníků, možná bych ji i udeřila – dlaň mě přímo svědila. „Nepůjdu tam. Odmítám tam jít.“

„Nemáš na vybranou. Už zaplatil. Touží po dědicovi a toho mu také poskytneš. Krom toho dnes celá farnost viděla, jak tě ten odsouzenec chytil za ruku a mluvil na tebe nějakým cizím jazykem. Nyní jsou bezpochyby přesvědčení, že vás spojuje nějaké nesvaté pouto. Několik už jich požadovalo, aby tě podrobili vymítání ďábla. Pokud

odmítneš nabídku pana Mora, nejspíš se budeš muset spolehnout na soucit pravověrných."

„Byl přece šílený. Všichni věděli, že blouznil o… o…"

„O čem? Ani to nedokážeš říct nahlas, že? Vím, že se snažíš ze všech sil předstírat, kdovíjak nejsi normální, ale tvá přirozenost se nezapře a kousek po kousku se vždycky projeví." Přišourala se blíž a mě znovu zachvátil vztek. Zvedla jednu z mých kadeří. „Pamatuju si, jak tě tvůj dědeček našel v košíku na našem prahu. Prosila jsem ho, ať se tě zbaví, ale ten blázen neposlechl. Myslíš, že je jen shoda okolností, že jak on, tak tvůj otec zahynuli předčasně? Nebo to, že div netřeme bídu s nouzí?"

Vztekle jsem vydechla, její obvinění mě zasáhlo jako rána pěstí. „Copak chceš naznačit, že za to jsem zodpovědná já?"

„Chci naznačit, že je na čase zvážit, jaké máš možnosti. V Náprstníkové Farnosti ti pšenka nepokvete, pokud se ti tedy nechce strávit zbytek života s vyříznutým jazykem v klášteře. Nemám v úmyslu nadále snášet tvou přítomnost a čekat, až si pro tebe přijede nějaký vysněný rytíř v černé zbroji. Tvé nejlepší vyhlídky představuje sňatek se slušným mužem, jako je pan Moros. A kdo ví? Třeba se ti časem podaří naklonit si s jeho pomocí i ostatní farníky."

„O náklonnost farníků jsem se nikdy neprosila. Ani o pana Mora."

„O co potom usiluješ, dítě? Chceš, aby tě diákon svlékl donaha a označil tě cejchem? Buď opatrná. Tvůj *nevlastní* otec, hrdina a mučedník, ti vydobyl něco málo shovívavosti. O tu tě však jedním šmahem připraví obvinění z čarodějnictví. Zítra v poledne odsud odjedeš." Zašklebila se a dobelhala se zpět ke skupince žen stojících v rohu.

Nové klepy jim očividně vlily krev do žil, viděla jsem, jak si vzrušeně špitají a vrhají na mě u toho kradmé pohledy.

Věděla jsem, jak rychle se podobné zvěsti šíří. Jak vážný mohou mít dopad. Čelila jsem jim každý den.

Agáta jedné z nich položila ruku na předloktí, ohlédla se a zašeptala něco, co oslovenou očividně zaujalo; překvapeně nadzdvihla obočí.

Bezpochyby zmínila mé zásnuby. Bylo mi zle z toho, že jediné, co mi může zlepšit pověst a uchránit mě od neblahé budoucnosti, je nějaký nápadník. Je smutné, že hodnota ženy se měří podle toho, jak hluboko do kapes má její muž!

Rozhodla jsem se, že na jeden den už jsem si společenských událostí užila až až, a vydala jsem se po schodišti do své ložnice. Na jeho vrcholu jsem spatřila nějakou postavu a na místě se zarazila. Když jsem zjistila, že se na mě zubí strýc Riftyn, chabě jsem se na něj usmála.

„Na oslavy tě moc neužije, co?" Sešel o dva schody níž, vytáhl z kapsy cigaretu a zastavil se vedle mě. Byla jsem celá napjatá, měla jsem pocit, že stojí příliš blízko, tak jsem s odkašláním sestoupila o schod níž.

Vložil si cigaretu mezi rty a vesele se zašklebil. „Neboj, nekoušu."

„S dovolením," protáhla jsem se kolem něj a vystoupala na půdu, kde si právě Alisie natahovala rukáv svých šatů. Zamračila jsem se a pohlédla ke schodišti, kde jsem se před chvílí setkala se strýcem Riftynem.

Otočila se ke mně a usmála se. „Tak co, už tě unavila společnost starých bab a chlapů s nenechavýma rukama?"

„Před chvílí jsem potkala strýčka Riftyna."

„Opravdu? Hm. Musela jsem si na chvíli sundat ten pitomý korzet. Nedá se v něm dýchat. Pamatuješ, jak jsme se jako malé potulovaly po domě jen ve spodničkách? Občas mi to opravdu –"

„Agáta mě prodala." Štvalo mě, že se mi zachvěl hlas. Že se mi ta stará, protivná babizna dokázala tak snadno dostat pod kůži.

„Cože?" Z tváře se jí vytratilo veselí a náhle si mě měřila chladným pohledem. „Cos to řekla?"

„Prodala mě panu Morovi." Kousla jsem se zevnitř do rtu, ale přesto se mi rozechvěl a v očích mě štípalo. Neměla jsem daleko do breku.

Semkla rty. „Děláš si ze mě legraci, že jo?"

„Bohužel ne." Chtěla jsem jí toho prozradit víc, chtěla jsem jí říct, že Agáta ji také plánovala vydražit, ale jen by ji to zneklidnilo ještě víc a nyní jsem potřebovala, aby mi pomohla přijít na řešení mého problému, místo aby se utápěla v zoufalství.

„To by neudělala. Nedopustím to. Ta prokletá zmije! Kdyby tak jen Rudý bůh ušetřil dědečka a vzal si radši ji."

„Alisie, klid. Jen to zhoršuješ."

„Jak bych to asi mohla zhoršit? Už jsi toho chlapa viděla? Horší už to být nemůže, Maevyth. Bylo mi jasné, co se mu asi honí hlavou. Říkal si, co všechno hodlá provádět s mladou, nevinnou dívkou, jako jsi ty."

„Co mám asi tak podle tebe dělat! Nechat si vyříznout jazyk a prosit, ať mě do svých řad přijmou Rudé roušky? To by přece bylo nejjednodušší, ne?“

Okamžitě jsem zalitovala toho, že jsem na ni zvýšila hlas, přestože v něm zazněla jen špetka beznaděje, kterou jsem pociťovala. „Řekni mi, co mám dělat. Prosím.“

„Uteč. Můžeme utéct spolu.“ Dokonce ani sama Alisie nepůsobila příliš přesvědčeně.

„Budou nám v patách. Už za mě zaplatil.“

„Někde se přece ztratit musíme.“

Věděla jsem, že podobný případ by se pro diákona Grimsbyho stal hlavní prioritou. Jednou nechal dva muže, kteří spolu udržovali milenecký poměr, uštvat a veřejně ponížit; nahé je přivázal ke sloupu na náměstí a pak je poslal do vyhnanství do lesa. Dvě neposlušné ženy, vyhýbající se manželství – které sám diákon pokládal za posvátný svazek dvou duší –, by ho bezpochyby rozzuřily k nepříčetnosti. Nejspíš by proti nám vyhlásil křížovou výpravu.

Pokrčila jsem rameny a potřásla hlavou. „A co vydat se do lesa? Tam se za námi jít neodváží.“

Alisie se zatvářila přísně a založila si ruce na prsou. „Nepřipadá v úvahu, Maevyth. To je sebevražda. Musíme přijít na něco jiného.“

„Například?“

Její obočí vylétla vzhůru. „Například bychom mu mohly otrávit pití. Trocha Hadího zubu by ho za pár měsíců měla odpravit.“

„Cože?“ Nevěřícně jsem na ni zírala a pátrala po náznaku, že vtipkuje. Žádný se mi ale najít nepodařilo. Tvářila se naprosto netečně. „Copak ses zbláznila?“

„Radši si představím, jak se dusí a chrlí krev, než abych si ho představila s tebou v posteli.“ Zahleděla se do dáli a mírně se pousmála, jako by jí ta představa udělala radost.

„Ne. Je to příliš riskantní, pro nás obě.“ Přecházela jsem po pokoji, myšlenky se mi rozbíhaly do všech stran. Bylo jich tolik! Utéct jsme nemohly. Agátu se nám přesvědčit nepodaří – na penězích jí záleželo víc než na rodině. A nejspíš i na životě. Jakýkoliv projev vzdoru by skončil krutým trestem, nebo rovnou vyhnanstvím – a v případě, že by měl diákon shovívavou náladu, možností přidat se k Rudým

rouškám. Což byla spíš rána z milosti, zasazená přímo do srdce než cokoliv jiného.

Respektive do jazyka.

Pohrávala jsem si s myšlenkou, co by pro mě znamenalo, kdybych se provdala. Coby vdaná žena bych stála na společenském žebříčku výše než Agáta. Farníkům by nezbylo nic jiného než mě chtě nechtě respektovat. Přijmout mě do svých řad. „Vlastní doly v Lyverii a Zubatých horách. Je opravdu bohatý." Sama jsem nevěřila, co to vůbec říkám, ale stalo se.

„Co se mi to snažíš namluvit?" Znechuceně ohrnula ret. „Neříkej mi, že to zvažuješ. V Náprstníkové Farnosti je spousta *mladších* mužů, kteří –"

„Kteří by se na mě ani nepodívali. Zamysli se, Alisie. Jako vdaná žena, manželka *zámožného* muže, budu mít aspoň nějaká privilegia. Mohla bych udělat chráněnku z *tebe*."

Odfrkla si a protočila oči. „Jo, to mi ještě scházelo, abych byla chráněnkou své mladší sestry. To je naprostá pitomost. Navíc, proč myslíš, že by se mi chtělo žít v domě pana Mora?"

Naprázdno jsem polkla. „Protože Agáta plánuje prodat i tebe."

Probodla mě nevěřícným pohledem a pomalu zavrtěla hlavou. „Ne. To by strýček Riftyn nedopustil."

„Strýček Riftyn?" Nejradši bych jí jednu vrazila, když jsem si uvědomila, že se vážně chce svěřit do jeho rukou. „Co ten s tím má co dělat?"

„Záleží mu na nás." Vystrčila bradu, pak začala urovnávat prostěradlo na posteli, které se bezpochyby shrnulo při jejich postelových radovánkách. „Nejspíš jako jedinému z obyvatel tohoto domu. Přimluví se za nás u Agáty. Má ho ráda, vyslechne ho."

Byla jsem čím dál bezradnější, její naivita mě dováděla k šílenství. „Jestli si myslíš, že Agáta s něčím podobným bude souhlasit, nejspíš to nemáš v hlavě v pořádku. A totéž platí o čemkoliv dalším, co se mezi vámi odehrálo."

Otočila se na patě, oči měla vzteky zúžené. „Co se teď snažíš naznačit?"

„Nedělej, že nevíš, o čem mluvím. Vidím, jak s tebou flirtuje. Jak se tě v jednom kuse dotýká. Určitě jsem tu na něj nenarazila náhodou."

Přestože dostala do pravého oka tik, což se jí při vyhrocených diskusích stávalo, všimla jsem si i náznaku obav. Zrnka pochybností, ukrytého pod vším tím sebeklamem. „Teď zníš šíleně zase ty."

Zvrátila jsem hlavu a zasténala. „Jsem tvoje sestra. Jediná příbuzná, kterou máš. Nelži mi, Alisie. Přestože to není náš pokrevní příbuzný, *je* to náš příbuzný, a Agáta by se mnohem spíš smířila s tím, že trpíš jako zvíře, než kdyby jí něco pokazilo pověst."

Svraštila obočí, posadila se na postel a začala si okusovat nehet. Konečně ji dohnal strach. Sice jsem ji nechtěla uvrhnout do stejného rozpoložení, v jakém jsem se nacházela i já, ale rozhodně jsem odmítala podílet se na jejím fantazírování, že nám s něčím pomůže Riftyn. „Tak co budeme dělat? Samotu, ticho a celibát v řadách Rudých roušek nesnesu. Už jen při tom pomyšlení mi připadá, že to je jako peklo na zemi." Potřásla hlavou a dál si ohryzávala nehet.

Povzdechla jsem si, usadila se vedle ní a jemně jí vytáhla prst z pusy. „Uděláme to tak, jak jsem řekla. Vdám se, a až budu mít možnost tě zachránit, udělám to."

Zavřela oči, povzdechla si a zavrtěla hlavou. „Nemůžu… to po tobě nemůžu chtít. *Nechci* to udělat."

Zlehka jsem jí sevřela paži a přiměla ji pohlédnout mi do očí. „Řekla mi, že pro tebe našla někoho, kdo tě zkrotí, Alisie. To nemůžu připustit. A nepřipustím. Pan Moros je úctyhodný muž. Třeba bude i laskavý."

Připadalo mi, že během několika okamžiků prošla všemi stadii šoku a zármutku, a pak se zahleděla do dáli, jako by přišla o všechny naděje. „Kdy k tomu má dojít?"

„Ke svatbě? Nejsem si jistá. Zítra k němu mám ale dorazit na pozdní snídani."

Zamračila se a shlédla k podlaze. „Jak to můžeš snášet? Na tvém místě bych lezla po zdi."

„Zdá se, že nemám na výběr."

KAPITOLA SEDMÁ

ZEVANDER

Zevander procházel tmavou, liduprázdnou ulicí ke krčmě U Černé soli a mrazivý vichr mu přitom bičoval masku z tvrdé kůže, zakrývající dolní polovinu tváře. Svou totožnost se snažil tajit bez ohledu na to, jak daleko byl od Citadely.

Naslouchal pozorně a leccos se k němu doneslo. Místní, kteří ho rovným dílem nenáviděli a báli se ho, vydechovali zastřeným hlasem modlitby vždy, když kolem nich procházel. Jejich pověrčivé mumlání ho následovalo jako mlžný závoj. Prokletý pán Eidolonu. Říkali o něm, že je démon. I tak ale bylo lepší, když byl proslulý kvůli svému prokletí, a ne kvůli vraždám, jež vykonával v králově jménu.

Koneckonců, nade vší pochybnost byl zlý. Pouze tvor bez duše dokázal zabíjet tak rychle a snadno jako on. Bez slitování. Bez emocí. Byl jen o málo víc než cvičené zvíře, které zformovaly bolest a utrpení.

Na soumračné obloze zářila dvojice měsíců a halila prastaré město do stříbřitého svitu. Vysoké, špičaté věže obchodů a katedrál se zatínaly do nízko se valících mraků a jejich stíny se natahovaly po ohlazených, mokrých dlažebních kostkách. Pod podrážkami jeho bytelných, kožených bot vrzala vlhká dlažba.

Byl oblečený do přiléhavého oděvu z černé kaligoské kůže, která nesla jméno po dravém ještěrovi, jemuž patřila původně, a silného kyrysu, jenž ho chránil před chladným zimním počasím. Přes ramena měl přehozený černý plášť s kápí, pod nímž na zádech schovával čepel

z černé venetoxské oceli. Kdyby meč vystavoval na odiv, bezpochyby by se stal cílem zájmu všech zlodějů znalých svého řemesla.

Rychlým krokem došel blíže ke krčmě a mírně natočil hlavu, aby se nestřetl pohledem s několika muži, kteří se z ní právě vypotáceli. Byli namol opilí a zírali na něj déle, než bylo zdrávo. Většina spořádaných poddaných se mu vyhýbala, jako by měl purpurové neštovice, což mu naprosto vyhovovalo.

Před budovou seděl na patách malý kluk, nemohlo mu být víc než deset let. Podle vystouplých růžových žil na bledé pokožce jeho útlých paží poznal, že jde o přeslena. O dítě, které nemělo vůbec žádné vrozené magické schopnosti. Z koutů čela mu vyrůstaly dva černé, dozadu zahnuté růžky – jejich krátká délka potvrdila Zevanderův odhad ohledně jeho věku. I díky nim byli přesleni často vnímáni jako neotesaní barbaři, většině dětí z Nyxteru totiž rohy upilovali hned po narození a pahýly po nich byly skrývané pod ofinou.

Valná většina Aethyřanů vládla jedinečnými vrozenými magickými schopnostmi, které z nich činily manty. Řada chudých obyvatel si nicméně nemohla dovolit vivikantem, díky kterému by si schopnosti udrželi, a po čase jejich magická síla začala skomírat, až se nakonec zcela vytratila. Těm, kdo se narodili s vrozenými schopnostmi, ale trpěli dlouhodobým nedostatkem vivikantu, kvůli čemuž o schopnosti časem přišli, se říkalo nilivirové. Přestože i oni byli požehnaní věčným životem, jenž je odlišoval od smrtelníků v pustinách Mortasie, urození Aethyřané na ně hleděli spatra. Nejnižší postavení ze všech však zaujímali právě jejich děti, přesleni, s nimiž se často zacházelo hůř než se zvířaty a sloužili v podstatě jako otroci.

Když procházel kolem chlapce, sledovaly ho jeho řeřavě červené oči, jimiž se přesleni vyznačovali.

Poté co vešel do krčmy, Zevander přejel pohledem přes řadu kójí z vyschlého dřeva. V tuto noční hodinu tu zbývalo jen několik nejzavilejších návštěvníků. Všechny si je prohlédl a nakonec očima spočinul na starším muži s tmavě snědou pletí a dlouhými, dozadu sčesanými bílými vlasy. Dlouhé, špičaté uši napovídaly, že patří mezi Elvyniřany, jejichž přítomnost v Nyxteru nebyla žádnou zvláštností. Zvláštní však byly jeho schopnosti, díky kterým byl vskutku výjimečný, a právě kvůli nim nejspíš přišel o rozum.

Po dlouhá léta byl příslušníkem elitní sekce Konkláve mágů, jež se specializovala na překládání prastarých grimoárů a svitků. Také byl nadán jasnovideckým talentem – třebaže se o něm často vyjadřoval jako o prokletí –, kvůli němuž ho sužovaly různé děsivé výjevy. Právě ty proměnily geniálního mága v samotářského násosku.

Cestou k němu si rozepnul bandalír, na němž měl zavěšenou pochvu s mečem, a odepnul ji z něj. Se sundáváním kožené masky, která mu halila celou spodní polovinu obličeje, se ale neobtěžoval.

„Jdeš pozdě," napomenul ho chraplavým hlasem Dolion a rozhlédl se po krčmě.

Zevander přistoupil k jeho kóji a usadil se naproti němu, přičemž meč opřel vedle sebe. Jediný nárameník z černé oceli, skrytý pod pláštěm, mu ve stísněné kóji překážel, ale nepohodlí pro tuto chvíli ignoroval. Na Dolionovu poznámku se neobtěžoval reagovat. Z kapsy své kožené kazajky vytáhl dokonale kulatý, červený kámen. Dolion si ho od něj třesoucíma se rukama vzal a odkudsi vyčaroval úzkou koženou schránku. Otevřel ji, už v ní bylo pět jiných kamenů – každý měl jiný odstín červené.

Každý z nich představoval jeden lidský život, jehož vlákno Zevander přetnul.

Dolion pozvedl kámen k lucerně na stole, opatrně, aby si ho nikdo jiný nevšiml.

„Moc celé jedné rodové linie, koncentrovaná v jednom kameni," řekl a uložil kámen do prohlubně vedle ostatních.

„Z jejího posledního příslušníka zbyl jen popel." Ne že by snad Zevanderovi na hamižném mantovi bohovévíjak záleželo. Jen chtěl Dolionovi připomenout, že to on dával svůj život všanc, aby pro něj kameny získal.

Z tváře staršího muže se vytratil spokojený výraz. „Víš, že mi nic z toho nepůsobí žádnou radost. Nicméně, někteří z nich si tento osud zasloužili. Zatímco jejich lid hladoví, oni dávají okázale na odiv své bohatství."

„Ano. Někteří si to zasloužili. Jiní ne. Asi je na mně, abych se smířil se svým svědomím, tobě to očividně potíže nedělá."

„Netušil jsem, že nějaké svědomí máš."

„Nemám."

Dolion se uchechtl. „Nu, je pravda, že vládneš úžasnou mocí, drahý příteli."

Na moci, kterou vládl, nic úžasného nebylo. Ebenový oheň uměl jen ničit. Probouzel v něm sklony, o nichž by nejradši nevěděl. Bylo jen otázkou času, než zešílí. Právě proto sbíral kameny, které dodají sílu nejmocnějšímu žezlu na světě. Septomiru – zbrani, která byla podle Doliona dost silná na to, aby nebezpečné černé plameny vypudila z jeho těla.

Zevander, který se stále kradmo rozhlížel po krčmě, se nenápadně zaměřil na muže, jehož si všiml, už když vstoupil. Seděl v rohu a kápi měl staženou do obličeje, i když ze svého korbele upíjel pivo. Zevander sledoval jeho pomalé, nenucené pohyby; od stolu nevzhlédl, ani když položil korbel zase na stůl, takže si ho Zevander nemohl pořádně prohlédnout. V duchu si poznamenal, že na něj musí dávat pozor, a pokračoval v prohlížení zbytku osazenstva krčmy. Tentokrát se zahleděl na muže ve vedlejší kóji.

Na předloktí měl cejch, označující ho jako násilníka. *Pederast.* Muži s tímto znamením byli odsouzení za zneužívání dětí, ať už sexuální nebo násilné. Vypalovala jim je královská garda, obvykle museli také strávit několik let v trestaneckých koloniích v solasijských dolech.

Vzhledem k tomu, že tam Zevander také nějaký čas pobýval, na muže jeho sorty několikrát narazil.

V hlavě se mu ozval hlas vyvolaný neblahou vzpomínkou: *„Na kolena, mladej."* Hrudí se mu rozlil chlad, když si vzpomněl, jak klečel na zemi. *„Otevři pusu."* Ucítil chuť popela, uhlíky mu popálily jazyk. *„A polykej."* Zatnul ruce v pěst a křečovitě sevřel oči, když si tu příšernou chvíli znovu vybavil. *„Od dnešní noci jseš můj, mladej. A věř mi, že si toho se mnou prožiješ dost."*

„Měl jsem další vizi."

Dolionova slova ho vytrhla z myšlenek, otevřel oči a zjistil, že starší mág stále obdivuje své kameny a ničemu jinému pozornost nevěnuje.

Zevander rozevřel zaťaté pěsti, v dlaních mu po nehtech zůstaly hluboké, krvácející rýhy ve tvaru půlměsíců.

„Viděl jsem les," drmolil Dolion, zatímco si strkal pouzdro s kameny do kapsy. „Mlha v něm byla hustá, rosa třpytivá. Viděl jsem kámen se stříbrnými značkami." Zvedl svůj korbel, aby se napil piva – ruce

se mu třásly tak, že pití skoro vybryndal. Pryč byly časy, kdy se každá z jeho vizí dočkala zasloužené pozornosti a zajímal se o ně i sám král. Pověst vlastního věhlasného rodu však časem poskvrnil svým šíleným blábolením.

Dolion mávl na šenkýřku, po chvíli k nim přispěchala se dvěma korbely piva a tříska s nimi o stůl, zrak ani na okamžik neodvrátila od masky zakrývající Zevanderovu tvář. Většina žen se ho obávala a držela se zpátky. Přinejmenším většina těch chytřejších.

Jen co se zase vytratila, Zevander se k němu naklonil. „Mluvíš o Mlžném hvozdu. Doufám, že ti nemusím připomínat, že přechod hranice je přísně zakázaný." Na samém kraji Mlžného hvozdu, na břehu moře, stál Příkop soumraku – nepropustné zaklínadlo, které před stovkami let seslali největší mágové své doby. Šlo o jediný portál do světa smrtelníků a střežila ho královská družina.

„Jestli mám zrušit tvou kletbu, potřebuju *všechny* kameny. Ze všech sedmi ras."

Zevander prochodil všechny kontinenty Aethyrie, aby získal kameny odpovídající všem z mnoha ras Aethyrie – Orgotům, Elvyniřanům, Solasianům, Lunomantům. Vyhledával rody s nejčistší krví; následníky velikánů, jejichž spojená moc podle Doliona vytvořila za pomoci septomiru právě onu zmíněnou překážku, která střežila hranice do zemí smrtelníků. Do zemí, které byly podle dohadů pouhou pustinou, v níž nemohl žádný Aethyřan přežít. Ne že by se tam snad někdo snažil dostat. Mortasie byla odjakživa neblaze proslulá jako místo prolezlé rozličnými chorobami a zmítané hladomorem. Tyto choroby měly zhoubný vliv na vrozenou magii, a proto král překročení hranice přísně zakázal.

„Co by podle tebe mohlo přežít v zemi smrtelníků, dědku?"

„Nevím. Vím však, že mé vize se nikdy nemýlí." Dlouze upil ze svého korbele a otřel si ústa hřbetem ruky.

„Krev tamních obyvatel bude bez schopností. Bude mi k ničemu."

„K ničemu rozhodně nebude. I krev bez magie je stále esencí života. A právě ten žezlo vyžaduje. Kdo ví? Sedmý z rodů klidně může být *smrtelný*." Dolion si znovu loknul, jeho tmavohnědá pleť měla čím dál sytější narudlý nádech. Znovu mávl na šenkýřku. „Nikdo přesně neví, odkud ani z jakého národa má sedmý rod pocházet. Je to záhada, která

dodnes trápí všechny mágy, ale až se nám podaří sjednotit všechny kameny, pravá moc oné krevní linie vyjde najevo. A až se mi dostane do rukou, budu vládnout nejmocnějším žezlem v Aethyrii. Ještě mocnějším, než je ebenový oheň."

„Přijde mi, že na *jednu* osobu to je až příliš velká moc."

„Možná, ale jinak to nepůjde. Řekl jsem ti přece, co jsem spatřil."

„Ano. Mor. Dárek od Kadavra," poznamenal Zevander bez nadšení a doufal, že se mág nepustí do jedné ze svých sáhodlouhých tirád. „Kadavros je ovšem po smrti. Už dlouho." Zlo, které na Zevandera seslalo kletbu, bylo už dávno poraženo. Zničil ho sám král – nebo tak se to přinejmenším říkalo.

„Ty také věříš všemu, co ti kdo nakuká, *letalisi*." Naštěstí pro něj to slovo řekl tak tiše, že mu Zevander nemusel vyrvat jazyk za to, že ho vůbec vyslovil. „A není to jen ledasjaká nákaza. Naše vesnice budou plenit nestvůry, jaké svět ještě neviděl. Z úst našich dětí budou vyletovat roje hmyzu. Citadela shoří."

„Nevyhodili tě náhodou za podobné kecy z Konkláve?"

„Kadavros se vrátí. A spolu s ním černý mor! Přísahám, že k tomu dojde. Přinese s sebou hladomor a smrt!" Udeřil korbelem o stůl. Zevander se rychle rozhlédl po krčmě a zjistil, že přitáhli pozornost všech přítomných. Dolion si rozpačitě odkašlal a opřel se o stěnu kóje.

Další kradmý pohled Zevanderovi prozradil, že od nich opilci zraky zase odvrátili.

Nejradši by mu řekl nějakou jízlivost, jen aby se posunuli dopředu. „Abychom si rozuměli, je mi úplně u prdele, co s těmi kameny hodláš provádět. Přinejmenším dokud mi zaplatíš podle dohody. A jestli lžeš, no, pak ti mohu slíbit, že toho budeš litovat."

„Tyhle urážky si vyprošuju."

„Vyprošuj si, co chceš, ale nezkoušej mě podrazit. Přinesl jsi mi, o co jsem tě žádal?"

Dolion sáhl do kapsy vesty a vytáhl lahvičku, v níž byla mléčně bílá tekutina, která ve světle lampy mírně pableskovala. Koncentrovaný vivikantem. Přestože kámen, který Zevander sebral urozenému muži, obsahoval dost látky na měsíc nebo dva, jeho tekutou formu šlo vstřebávat a dávkovat daleko snáze. Příliš velká dávka by byla jedovatá. Navíc byla výroba tekutiny přísně regulovaná a král ji povolil jen několika

málo jedincům, navíc za podmínky, že musí přebývat na jeho hradě a budou střeženi královskou armádou.

Vzhledem k tomu, kolika opatřením a omezením podléhali muži střežící žíly, stejně jako ti, kteří substanci dolovali, bylo s podivem, jak se Dolionovi podařilo lahvičku získat. Zevander se raději nezajímal o podrobnosti.

„Není ničím naředěný, že ne?"

„Je přímo ze žíly."

„Dobře tedy." Zevander zaklonil hlavu a vymáčkl si polovinu kapátka na jazyk. Okamžitě ho polila zima, po zádech mu přejel mráz, a když se mu příjemné mrazení rozlilo po celém těle, neubránil se slastnému povzdechu.

Půl kapátka neředěného vivikantu by mu mělo vystačit na týden.

Zevander schoval lahvičku do jedné z kapes svého koženého oděvu. Kámen, který vydoloval z popela, nešlo v tuhé formě požívat, ale nějaké využití pro něj najde.

„Takže Mortasie." Dolion shlédl do svého pití. „Říká se, že tam je nebezpečno. Že to je pustina plná utrpení a smrti."

„Snažíš se mě přesvědčit, abych si to rozmyslel?"

„Samozřejmě že ne. Jinak to nepůjde. Nicméně, kdybys selhal…"

Zevander přehodil loket přes okraj kóje. „Copak jsem už někdy selhal?"

„Ne. Vedl sis znamenitě. A tvou odměnou bude, že tě zbavím plamenů." Starší mág sáhl do kapsy svého kabátu a vytáhl z něj drobný svitek. „V celé Aethyrii se nachází jen tři mágové, kteří vládnou tímto kantafelem." Protizaklínadlo k Příkopu soumraku. Dlužno dodat, že o toto kouzlo mezi Aethyřany velký zájem nebyl. Většina z nich by raději skočila do žhnoucí lávy, než aby se vydala do zemí smrtelníků. „A nyní k nim patříš i ty."

Zevander se zamračil a rozmotal svitek, popsaný černými písmeny prastarého jazyka. Znal ho dost na to, aby rozpoznal, že se jedná o kouzlo průchodu.

„Předpokládám, že přečíst ho dokážeš?" zeptal se Dolion a netrpělivě zaklepal prstem o stůl.

„Má matka byla z Vespyrie. Pocházela z prastarého rodu. Ano, dokážu ho přečíst." Svitek zase smotal a zastrčil ho do kapsy vedle fióly.

„Výborně.“ Dolion se opřel o lavici a posměšně vystrčil bradu. „Ve své vizi jsem spatřil les, hleděl jsem na něj z okna ložnice. Byla v něm brána z kostí.“

Zevander zasténal a potřásl hlavou. „Doufám, že mě neposíláš na dlouhou, nebezpečnou výpravu do zemí smrtelníků jen kvůli tomuhle.“

„Chápu to tak, že ses mi rozhodl kámen doručit?“ Vzhledem k tomu, že v tomto případě slovo *doručit* znamenalo spéct všechnu krev v těle oběti, dokud nezkameněla a pak ji nevyloučila ústy, předtím než tělo samo shořelo na černý popel, dalo by se říci, že jde o dost nepřesný termín. Horlivý mág si to nejspíš radši ani nechtěl představovat.

„Žádáš po mně, abych se vydal za hranici, což je samo o sobě hrdelní zločin, a donesl ti kámen z místa, které pokládáme za peklo na zemi.“ Zevander pokrčil rameny. „Jasně že to udělám. Chci se toho zkurveného ohně zbavit co nejdřív.“

„Jaké to vlastně je? Myslím život s ebenovým ohněm. Jaké to je, mít nejmocnější živel v Aethyrii na dosah ruky?“ Z nezdravého zájmu ve starcových očích se Zevanderovi dělalo zle. Ať už milí věhlasní velemágové tvrdili o zneužívání magie cokoliv, věděl, že je nebezpečně přitahuje.

„Představ si, že tě za ptáka chytí pyromág. A teď si představ, že to není jen pták, ale celé tvé tělo.“ Potlačil úsměv, když sebou při té představě starší mág cuknul. „Znovu bych tě chtěl varovat, že jestli se mě jakkoliv, třeba jen náhodou, pokusíš podrazit, dohlédnu na to, aby ses dozvěděl, jaké to je, když tě oheň stravuje zaživa.“ Chopil se svého meče, vstal a připásal si bandalír pod plášť. Když z krčmy vycházel, všiml si, že muž v kápi už na svém místě nesedí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Anathema: Vyhnanství*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.